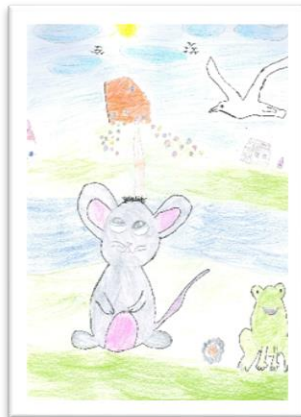

**A
U
G
U**

**S
U**

**P
A
S
A
K
A**

2024 m.

Kokia graži vaikystės pasaka!

Ji tarsi fejė ūkanotų pievų...

Ji saulės spindulys, ji ašara,

Tyro šaltinio ir pakrantės ievų.

/Laimužė/

Viršelis: Deimilė Jasinskaitė, 2 klasė, Augustas Minialga, 2 klasė, Daniela Šiaulytė, 2 klasė, Maja Mickūnaitė, 4 klasė, Elėja Valinčiūtė, 4 klasė, Emilija Judickytė, 4 klasė, Eimantas Valantinas, 4 klasė, Adas Plučius, 4 klasė, Liepa Balserytė, 4 klasė, Noja Poplavskaja, 4 klasė.

Leidinių parengė

Aušra Čepauskienė, Rita Diržienė, Regina Kalpokienė, Giedrė Matusėvičienė, Raseinių Šaltinio progimnazijos mokytojos metodininkės

Raseiniai
2024 m.

Stebuklingos gnomiuko ausys

Sename sode, po kvepiančiu ramunės žiedu, nuleidęs galvą liūdnei kiurksojo mažas gnomiukas Tomas. Nors vasaros diena buvo labai graži ir saulėta, tačiau nuotaikos žaisti su draugais nebuvo. Kur buvusi, kur nebuvusi, šalia prisėdo gnomiukė Smiltelė. Jai nusibodo žaisti su draugėmis, bėgioti po gėlių lysves ir mėtytis rožių žiedlapiais, todėl pamačiusi Tomą prisėdo šalia po ramunės žiedu.

- Ko sėdi nukabinęs nosį? - paklausė Smiltelė Tomo, - vėl liūdi dėl savo ausų?

Tomas liūdnei linktelėjo galva. Tai senas rūpestis, spaudžiantis mažojo gnomiuko širdį. Visų ausys kaip ausys, didelės ir smailios, o jo - mažutės ir apvalios. Tokios jos neišvaizdžios, kad ne tik mokykloje visi šaiposi, bet ant jų nesilaiko net kepurė! Taip, kepurė, žalia, smaili ir su raudonu bumbulu. Ji nukrenta ne tik iki akių, bet ir iki nosies, nes nėra gražių didelių ausų, kurios ją laikytų.

Vakar vakare, jis kalbėjo su seneliu, ir šis sakė, kad ausų problemą galėtų išspręsti gera jo vaikystės draugė, senoji sraigė Julija, kuri turi džiovintų grybų miltelių. Tačiau ji gyvena toli, kitame sodo gale, po dideliu rabarbarų krūmu. Tomas dar nėra ten buvęs, o ir nedrąsu būtų eiti vienam, todėl berniukas ir liūdi. Smiltelei pagailo draugo ir ji pasisiūlė pagelbėti.

Mažieji gnomiukai pasileido bėgti sodo takeliu pro gėlynų ir vaistažolių lysves. Oras buvo pilnas įvairiausių kvapų, kurie svaigino ir džugino vaikus. Staiga Tomas išgirdo silpną ir keistą zyzimą. Prie takelio žmonės buvo pastatę naują vandens fontaną. Jis ne tik džugino, bet karštą vasaros dieną girdė visus sodo gyventojus, todėl amžinas šurmulyš čia nieko nestebino, tačiau Tomas atskyrė silpną pagalbos šaukimą. Gnomiukai iš lėto prisiartinė prie besitaškančio vandens ir jame pamatė, vos vos besilaikantį, sušlapusiais sparnais ir baisiausiai išsigandusį musiuką Zigmą. Smiltelė ir Tomas sučiuopę Zigmo ištiestą koją ištraukė jį iš vandens ir patupdė ant šilto akmens.

- Kokia laimė, kad turite puikią klausą, - su dėkingumu prakalbo musės vaikas. - Kur keliaujate?

Tomas lėtai papasakojo savo rūpestį ir paklausė, ar jis nežinotų tiesesnio kelio pas poniją sraigę Juliją.

- O kaip gi, žinau, juk sodą aš pažįstu, kaip šešias savo kojas, tik į vandenį įkritau netyčia, nes užsižiopsojau į naująją žiogų koncerto reklamą. Gal visi kartu dabar užsukime į tą koncertą?

Nupjautoje vejose žolėje buvo pristatyta daugybė kėdžių. Į koncertą žiūrovai susirinko net iš kaimyninio sodo. Žiogai smuikininkai jau sėdėjo savo vietose, o vyriausiasis dirigentas - svirplys oriai vaikščiojo pirmyn ir atgal. Meno vadovė, boružė Eleonora, lakstė lyg galvą nutrūkusi. Jos susirūpinęs veidas rodė, kad kažkas nutiko neplanuoto. Bebėgdama pro vaikus ji staiga sustojo ir kreipėsi į juos:

- Tomai, tu toks protingas, gal galėtum padėti? Mums reikalingas būgnininkas, nes senasis žiogas nuslydo nuo lelijos lapo ir susilaužė ranką. Tai didžiausia katastrofa, kuri gali sužlugdyti koncertą!

Smiltelė ir musiukas Zigmas ėmė drąsinti Tomą, kad jam tikrai pavyks susitvarkyti su šia užduotimi. Drebėdamas iš baimės, mažasis gnomiukas atsistojo prie būgnų. Nuskambėjo pirmieji smuikų ir violončelių akordai. Dirigentas Svirplys lazdele ir akimis parodė Tomui pradėti. Ir štai, o stebukle, jam pasisekė! Galingas būgno garsas paskelbė operos kulminaciją, ir būgnų lazdelės Tomo rankose, tarsi, atgijo. Ovacijos ir plojimai skambėjo per visą pievą. Žiūrovai džiaugėsi ir naujuoju koncertu, ir naujuoju būgnininku. Po koncerto dirigentas svirplys apkabino Tomą ir pagyrė jo muzikinę klausą.

- Mielas Tomai, tavo ausų turėtų pavydėti visi. Rudenį laikiu tavęs mūsų sodo muzikos mokykloje.

Gnomiukas nevalingai pačiupinėjo savo ausis, lyg norėdamas patikrinti ar jos tikrai, būdamos tokios mažos, gali būti tokios naudingos.

- Jei norime iki sutemų sugrįžti namo, turime paskubėti, - Tomui į nugarą kumštelėjo Smiltelė.

Ir trijulė pasileido per mėtų ir melisų lysvę. Greitai pribėgo obels pavėsyje augusius plačialapius rabarbarus, o po jais rado sraigę Juliją, besisupančią krėsle.

- Sveiki, vaikai, - pasisveikino senoji ponija, atsakydama į nekviestų svečių pasilabinimą.

- Kokie vėjai jus atpūtė į šį sodo pakraštį?

Atsigavęs nuo lėkimo Tomas lėtai, bet aiškiai išklojo, ko ir su kokiais senelio patarimais čia atėjęs.

- Taip, tavo senelis buvo geras mano vaikystės draugas, - susimąstė Julija.

Sraigė pajutusi, kad per ilgai užsisvajoję, pakilusi ant stalelio padėjo tris stiklines, sklidas kvepiančio žemuogių kisieliaus ir po gabalėlį kekso su razinomis.

- Vaišinkitės, - tarė, - o tu, Tomai, duok šen savo kepurę.

Kelionėje vaikai nė krislelio burnoj nebuvo turėję, todėl įniko į užkandžius. Kisielius buvo nuostabus, jis kvepėjo sodo žemuogėmis, o skaisčiai raudona jo spalva nudažė vaikų liežuvėlius. Lengvas poilsis ir skanus keksas gnomiukus užbūrė, ir jie nė nepastebėjo, kaip sraigė mikliai kilnojo siūlų kamuoliukus ir adata raizgė siūlus. Galop atkišo kepurę Tomui ir sumurmėjo:

- Štai ir viskas. Pasimatuok.

Vaikai išpūtė akis. Siuvėja uždėjo kepurę ant gnomiuko galvos. O, stebukle! Kepurė neužsmuko kaip įprastai, o gražiai nusileido ant ausų, kurios išdidžiai styrojo ir švietė savo baltumu iš po žalios kepurės.

- Tomai, mielas, jokie čia stebuklai, tavo ausys užaugo, - iš lėto prabilo Julija. Kiekvienas

šiandien tavo padarytas geras darbas privertė jas augti. Pirmiausia - drąsa gelbėjant musiuką iš vandens, vėliau nebijojimas būti išjuoktam, nemokant groti būgnais... Tu įveikei sunkias užduotis ir visiems mielai padėjai. Štai kas privertė ausis užaugti.

Vaikai buvo priblokšti šitokio stebuklo. Ne veltui jie nukeliavo tokį ilgą kelią...

Grįžę namo jie paskubomis išpyškino dienos nuotykius. Visi klausėsi, šypsojosi ir pritariamai linkčiojo galvomis. Mama apžiūrinėdama tai kepurę, tai Tomo ausis vis gyrė, kokia senoji Julija yra išmintinga, o senelis mirktelėjęs tėčiui reziūmavo:

- Viskas aišku, stebuklingo grybo milteliai buvo Tomo stiklinėje su kisieliu, kurį jis išgėrė...

Bet mažajam gnomiukui visai nerūpėjo, nuo ko užaugo jo ausys. Jis laimingas jau snaudė savo lovelėje ir sapnavo, kaip rytoj didžiuosius, visiems rodydamas stebuklingai užaugusias savo ausis.

Austėja Žakytė, 3 klasė

Uné Lauryné, 2 klase

Braškė

- Labas. Aš esu Braškė. Taip teisingai - aš Braškė, bet ne augalas, o šuo. Pradėsiu viską nuo pradžių. Aš gimiau prieglaudoje. Mama buvo maža šunyte, kaip ir aš. O kodėl mane pavadino Braške? Na turbūt todėl, kad labai mėgstu braškes. Vieną kartą prisivalgiau tiek braškių, kad visą savaitę nieko nevalgiau. Bet tai dar mažiausia bėda, kokia kada nors mane ištiko,- prisistatė Braškė,- o dabar einu į sodą braškių rinkti.

Šunyte net neįsivaizdavo, kas jos laukia. Nuėjusi į sodą ji sutiko savo draugę Luną. Luna tai miela, juoda katytė. Abi pakalbėjo, palakstė ir nuėjo skirtingais keliais. Braškė turėjo daug draugų taip pat ji turėjo ir priešų. Kakadu tai pikta papūga, kurią galima vadinti priešu.

- Einu pasilabinti su Kakadu, - pagalvojo Braškė,- Bet gi ji nekenčia manęs ir be to ji visada pikta. Bet aš noriu su ja draugauti.

Tai gi Braškė nuėjo takeliu pirmyn. Šunyte žinojo, kad Kakadu kažką padarys, bet kad taip blogai net nenumanė. Vos pamačiusi pirmą braškių krūmą, puolė prie jo ir valgė tas gardžias braškes. Pamačiusi kitokią braškę, didesnę nei įprasta, šunyte nusistebėjo, bet vis tiek suvalgė. Ši uoga buvo užnuodyta. Staiga Braškė užmigo... Kai atsimerkė, ji buvo kažkur, kur buvo daug debesėlių. Ji suprato esanti danguje, bet kaip čia atsidūrė?

Ant savo letenėlės pamatė snapo žymes ir tuoju pat suprato, kad tai Kakadu darbas. Braškė verkė ir blaškėsi, šaukėsi pagalbos, nes nežinojo, kaip jai grįžti namo. Bet tai nepadėjo šunytei. Labai ilgėjosi savo namų ir mamos. Ilgai galvojo, ką daryti, kol atėjo viena mintis...

-Reikia palaukti kol skris pro šalį koks didelis paukštis ir paprašyti jo pagalbos.

Ilgai teko Braškei laukti. Jau buvo pradėję temti kai staiga pasirodė žąsų pulkelis. Paukščiai išklausė šunyte, bet atsisakė ją paskraidinti namo.

- Jau temsta, o mes dar neradome vietos, kur nutūpti ir apsistoti nakčiai. Dar mums reikia susirasti mažą vandens telkinį, kuriame galėtumėme susirasti maisto,- kalbėjo vyriausioji žąsis.

- Ten kur aš gyvenu yra gražus ir mažas tvenkinys, o be to pas mus sode yra daug braškių, Mane paskraidinusios jūs pavalgysite ir rasite vietos permiegoti,- viltینگai kalbėjo šunyte Braškė.

Žąsys pasitarė ir nutarė paskraidinti šunyte namo. Namuose jau laukė mama ir šiltas guolis.

Ryte nubudusi Braškė sužinojo, kad Kakadu taip ir negrįžo namo, tik pilnas kiemas spalvotų plunksnų priminė apie papūgos išdaigą. Kiemo gyventojai dar ilgai kalbėjo, kad papūgą sudraskė erelis, kai ji leidosi iš debesų.

- Koks rytas be saldžiųjų braškių ir draugų, - pagalvojo Braškė ir išbėgo į sodą.

Amelija Joneikytė, 3 klasė

Inbėriukas

Gyveno kartą toks mažas ir silpnas, bet mielas Inbėras. Vaikystėje jis buvo nepaprastai laimingas sausainis ir visai nesupratingas. Atrodė toks linksmas, bet taip dabar nėra. Kai užaugo šis mažylis, dingo meilė ir džiaugsmas, liko tik pyktis jo širdyje. Šaipėsi visi iš jo raudonos kepurės, trijų sagų ant pilvo ir iš batų pilkesnių, todėl Inbėriukas gyveno vienas kalne tik su savo šuniuku Bubu.

Šis rytas išaušo neįprastas. Kiekvieną rytą kavą savo šeimininkui atnešdavo ir užtaisydavo jo ištikimasis draugužis. Šunytis valgį visada paruošdavo, bet šį rytą taip nebuvo, nes neliko namuose maisto. Inbėriukas rado tik suvytusį žirnių lėkštėje, todėl pradėjo ieškoti ar tikrai maisto nėra. Gal reikia nueiti į miestelį kalno papėdėje? Ta mintis labai nudžiugino. Nuėjęs į parduotuvę, ėmė viską ką matė. O tada sutiko mažą mergytę. Ji buvo labai nusiminusi, nes pametė savo linkėjimą Kalėdų Seneliui. Inbėriukui tai parūpo ir jis padėjo atrasti laišką. Parėjęs namo nuėjo miegoti. Atsibudęs ir pavalgęs sugalvojo kaip išpildyti savo senas svajones. Nutarė aplankyti Kalėdų senelį, kad primintų kas yra tikrasis gėris!

Šaltą rytą Inbėriukas su Bubu ir naująja drauge išsiruošė pas Kalėdų Senelį. Jie pakliuvo į piktą pūgą, bet pavyko išsigelbėti. Kai praskrido visas pūgas ir pasiekė Kalėdų Senelį, vietoj linksmo senelio pamatė be galo liūdną. Visi Kalėdų Senelio namai buvo pilni priverktų nosinaičių. Mat pelės sugebėjo pavogti visas vaikams skirtas dovanas. Keliautojai nutarė aplankyti peles plėšikes. Kelionė pas peles buvo sunki. Bet drąsuoliai pasiekė savo tikslą. Keliautojai rado pilną urvelį dovanų, o pelės nei vienos. Tad paėmė visas dovanas ir grįžo pas Kalėdų Senelį. Jis labai apsidžiaugė, kad nenuvils vaikų. Bet kai jau buvo laikas grįžti namo, mergaitė taip nenorėjo keliauti, kad net pasiliko ten dar kelioms savaitėms.

Inbėriukas su Bubu laimingai grįžo namo ir laukė artėjančių švenčių. Bet po keleto savaitių jie gavo visai nepanašų laišką į kitus. Inbėriukas pasikvietė savo augintinį ir jie kartu perskaitė. Laiške buvo parašytas kvietimas nuo Kalėdų Senelio ir mergytės. Po kelių dienų, kai atėjo Kūčių rytas, Bubu su šeimininku kartu sėdo į roges ir išskrido. Nukeliavę pas Kalėdų Senelį, jie rado šį plačiai besišypsantį. Jis pakvietė Inbėrą su jo augintiniu pavalgyti Kūčių vakarienės ir aplankyti vaikučius. Pavalgę draugai susėdo į roges ir išskrido pas vaikus. Kelionė buvo įspūdinga, nes jie skrido virš debesų, o labiausiai jiems patiko, kad jie skrido labai dideliu greičiu. Po ilgos kelionės namo ir pas vaikus Kalėdų Senelis leido net paglostyti savo mylimiausią elnią Rudolfą. Kai atėjo Kalėdos, mergytė, Bubu ir Inbėriukas išskrido namo. Visi jų laukė. Keliauninkai papasakojo visus savo nuotykius. Po to draugai kartu išpakavo dovanas. Taip ir praėjo Inbėriuko Kalėdos.

Tajus Milevičius, 3 klasė

Noras

Seniai seniai, viename mieste gyveno mergaitė, vardu Ugnė. Ji mėgo vaikščioti po parką viena, svajoti ir kalbėtis su parke augančiais medžiais ir gėlėmis.

Vieną dieną Ugnė vaikščiojo po parką ir galvojo apie nebūtus dalykus. Bevaikščiojant ji pamatė nuostabaus geltonumo gėlytę ir norėjo ją nusiskinti. Bet staiga gėlytė prakalbo:

- Neskink manęs!

Ugnė išsigando, pritūpė ir apsidairė. Tada gėlytė vėl pakartojo:

- Neskink, manęs. Palik gyventi.

Ugnė paklausė:

- Ar tu moki kalbėti? Čia tu kalbi?

- Taip, Ugne, aš. Tu svajoji, kalbiesi su medžiais, gėlėmis, mes tave girdime, suprantame. Todėl ir prašau, neskink manęs.

Mergaitė ilgai negalvojusi paklausė, ar ji gali išgydyti žmogų?

- Taip, taip! – atsakė gėlytė, - pasakyk savo norą tyliai.

Ugnė pritūpė prie gėlytės ir tyliai pakuždėjo jai:

- Aš noriu, kad mano mama pasveiktų. Ji serga nepagydoma liga...

Gėlytės lapeliai tapo dar geltonesni. Jie susiglaudė ir vėl išsiskleidė. Aplink pasklido ryški geltona šviesa. Gėlytė tarė:

- Bėk, Ugnyte, namo, ir apkabink mamą. Prisimink, visi norime gyventi – ir jūs žmonės, ir mes augalai. Tikėk stebuklais!

Mergaitė net nepadėkojusi gėlytei nubėgo namo. Mama sėdėjo lovoje ir šypsojosi:

- Vaikeli, aš daug geriau jaučiuosi. Atrodo, kad visai ir nesergu.

Ugnė stipriai apkabino ir pabučiavo mamą. Jos juokėsi ir kalbėjosi.

Kitą dieną, į parką Ugnė atėjo nešina laistytuvėliu. Pirmiausia ji pasisveikino su gėlytę ir jai padėjo:

-Dabar aš kasdien tave ir kitas gėles laistysiu, prižiūrėsiu. Taip atsidėkosiu už stebuklą, padarytą mano mamai.

-Tikėk, Ugnyte, stebuklais. Jie yra šalia mūsų, tik jūs žmonės nenorite jų matyti, jais tikėti!

Emilija Vaidotaitė, 3 klasė

Elzė Bartkėnaitė, 2 klasė

Jazmino šakelė

Seniai seniai dideliame mieste gyveno berniukas Martinas su savo šeima. Jis nuolat sirgdavo, todėl negalėjo lankyti mokyklos. Kai tik išeidavo į kiemą, jam nuo oro taršos imdavo svaigti galva. Todėl Martino šeima, pasitarusi su gydytojais, nusprendė, kad sveikata – didžiausias turtas ir išsikėlė gyventi į gūdžią girią.

Naujuose namuose mama Laima maistą gamindavo ant krosnies, o apie internetą, net minties nebuvo. Tėtis Kazimieras dienomis ruošdavo malkas, kasdavo lysves daržovėms. O trečiokas Martinas skaitė knygas, piešė savo svajones ir netrukus pasijautė geriau.

Vieną kartą berniukas, pasiėmęs pintinę, išėjo į mišką grybauti. Kuo toliauėjo miško takeliu, tuo labiau akys lipo ant kaktos, visu kūnuėjo pagaugai ir šiaušėsi plaukai, nes visur kur tik pažvelgė mėtėsi plastikinės pakuotės, stiklas ir visokios kitokios šiukšlės. Jokio grybo net su žiburiu nesurastum. Netrukus Martinas priėjo palaukę, kurios viduryje ant kelmo sėdėjo meška ir verkė. Jos balsas buvo toks liūdnas, toks graudus, kad visi medžiai ir krūmai lapeliais užsidengė savo ausis ir akis, kad susigraudinę nenudžiūtų. O nuo ašarų aplink kelmą jau tyvuliavo nemažas ežerėlis.

- Kas čia vyksta? – garsiai pagalvojo vaikas. Ir kaip jis nustebo, kai rudoji galiūnė prabilo žmogaus balsu:

- Aš nežinau ką daryti. Mano mažieji lokiukai greitai mirs iš bado, nes vakar išlaižė paskutinį medaus stiklainį, o bitės šiame miške jau išnyko, nes nuo užterštumo nuvyto visos gėlės ir jos neranda nektaro.

- Neliūdėk, šleivakoje, ramino ją Martinas. Mes rasime jiems uogų arba riešutų.

- Neverta ieškoti, dar garsiau pravirko rudoji. Aš jau perėjau mišką skersai ir įstrižai. Giria skęsta šiukšlėse.

- Ojojoi! – išsigando grybautojas. Bet vos tik jis ištarė tuos žodžius, nušvito palaukė ir prieš jų akis atsirado miško fėja.

- Aš esu geroji miško fėja Ojojoi. Ar jūs mane kvietėte?

- Taip, taip, taip, - nudžiugę sušuko mažieji meškiukai, kurie buvo pasislėpę ištrūnijusio kelmo viduje, ir užsiropštė ant savo mamos meškos kelių.

- Gal galėtumėte mums padėti? – ramesniu balsu suriaumojo meškienė. - Reikia kažką daryti, nes visa žemė taps negyva mirusi šiukšlių planeta.

Fėja apsidairė, pakėlė rankas į dangų ir jos rankose atsirado žalia jazmino šakelė. Ji mostelėjo šakele ir vandenyje aplink kelmą atsirado piktogramų atspindžiai.

- Plastiką, metalą, stiklą, popierių... Supratau! – sušuko Martinas. – Reikia surūšiuoti visas šiukšles!

Kitą dieną Martinas nuvyko į savo buvusią mokyklą ir paprašė direktorės, kad išleistų visus trečiokus įvykdyti fėjos paskirtą misiją. Direktorė sutiko. Per vieną dieną nepavyko visko sutvarkyti, bet mokiniai nenuleido rankų. Atvyko į girią ir šeštadienį ir sekmadienį. Surinko ir surūšiavo visas šiukšles bei susidraugavo su girios gyventojais. Netrukus pražydo gėlės, jų žiedus pradėjo lankyti bitutės, nokstančios avietės kvietė savo kvapu gyvūnus ir viskas stojosi į savo vietas.

Martino šeima grįžo gyventi į miestą, jis pasveiko ir pradėjo lankyti ekologijos būrelį. O savaitgaliais ir per vasaros atostogas aplankydavo savo šleivakojus draugus. Tuomet visi vaišindavosi gardžiomis girios vaisėmis ir visada prisimindavo stebuklingą jazmino šakelę, kuri išgelbėjo mūsų planetą.

Melita Gokaitė, 3 klasė

Nojus Tamkutonis, 4 klasė

Jono karalystė

Seniai seniai gyveno karalius Jonas. Jis valdė didžiulę karalystę, kurią supo aukšta ir tvirta siena. Karalystę nuolat supo rūkas, o už sienos ošė pavojinga giria, kurioje gyveno drakonai, pikti vilkai, meškos su spygliais. Kas žino, kas dar ten gyveno?! Nė vienas karalystė gyventojas nedrįso išeiti už karalystės sienos, nes bijojo tapti drakono desertu!

Vieną dieną karalius Jonas buvo informuotas, jog karalystėje baigėsi visos maisto atsargos. Netgi sėklos! Karalius, pasitaręs su savo patarėjais, nusprendė išsiųsti narsų karį Alfredą į girią ieškoti sėklų arba kito maisto. Karalystės gyventojai palaimino Alfredą ir su didžiule viltimi išleido į nežinomybę.

Karys, įžengęs į girią, sutiko drakoną. Puolė jį Alfredas kardu! Tačiau nesėkmingai...Ir tada drakonas prabilo žmogaus balsu:

- Kodėl, kary, mane puoli? Aš tau nieko blogo nepadariau...

Alfredas pasimetęs atsakė:

- Kad tu manęs nesuvalgytum...

Drakonas jam atsakė, kad drakonai yra vegetarai ir žmonių nevalgo. Tuomet karys Alfredas atsiprašė už netinkamą elgesį ir išgalvotas kalbas apie drakonus. Pasiguodė drakonui apie karalystę ištikusią katastrofą – maisto trūkumą. Baisuoklis draugiškai apkabino Alfredą ir pažadėjo padėti. Tuomet nusivedė narsųjį karį į drakonų karalystę, kurią valdė princesė Elytė. Princesė, išklausiusi kario Alfredo pasakojimą, pasisiūlė ištiesti pagalbos ranką Jono karalystei.

Pririnkęs įvairiausių maisto atsargų: daržovių, vaisių sėklų, drakonas nuskraidino Elytę ir Alfredą į Jono karalystę. Gyventojai, išvydę drakoną, alpo, bėgo, slėpėsi, o kiti liko stovėti išsižioję, bet jų niekas nepuolė. Karys Alfredas supažindino karalių Joną su drakonu ir princese Elyte. Karalius ir visi karalystės gyventojai buvo be galo dėkingi už atgabentą maistą. Ypač už sėklas!

Tačiau įvyko dar vienas stebuklas...Jonas Ir Elytė įsimylėjo vienas kitą! Jie susituokė, sujungė karalystes. Nuo tada žmonės ir drakonai gyveno draugiškai, nieko jiems netrūko, o gimus Jono ir Elytės vaikams – puikiems dvyniams, išsisklaidė rūkas!

Tegyvuoja taika, meilė, draugystė ir drakonai!

Jovydas Jonelis, 3 klasė

Emilis Antanavičius, 1 klasė

Princesė ir drakonas

Kartą seniai seniai gyveno drakonas. Vieną niūrią pavasario dieną jis aplankė artimiausią karalystę. Visi žmonės susirinko aplink jį. Ir jis savo stipriu balsu tarė:

- Jeigu princesė už manęs neištekės iki kruvino mėnulio, sudeginsiu viską karalystėje ir už jos ribų.

Tai išgirdę karaliaus sargybiniai nuskubėjo pranešti žinios. Naujienos karalių pribloškė ir liepė pakviesti savo dukrą. Karalius pranešė dukrai, kad ji turi ištekti už drakono, jei atsisakys tai drakonas sudegins visa karalystę. Princesė nuliūdo ir tarė:

- Aš nenoriu! Nejaugi tau karalystė svarbiau nei dukra?! Aš pabėgsiu iš karalystės ir niekada nebegrįšiu.

Princesė nuėjo į savo kambarį, o tėvas prie durų pastatė du sargybinius. Bet niekam nematant ir negirdint ji naktį išliūkino pro langą. Ji ėjo, ėjo ir priėjo urvą, kuriame sutiko išmintingą žynę. Ji išpranašavo, kad ir kur ji eis, drakonas ją suras. Dar žynė užsiminė apie tris daiktus, kurie padės nugalėti drakoną. Princesė išsigandusi ir susimąsčius paklausė žynės:

- Ar galiu šią naktį pernaktuoti pas tave, brangi žyne?

Žynė nieko neatsakiusi pradingo. Nusivylusi princesė toliau ėjo ieškoti pagalbos. Išėjusi iš urvo ji pamatė drakoną. Išsigandusi pasislėpė už akmens, kad jos nepastebėtų. Princesė prie akmens pastebėjo nešvarių ir skylėtų rūbų ir nutarė juos apsirengti, kad atrodytų kaip paprasta valstietė. Apsirengusi rūbus pamatė pintinę su žibutėmis ir ją pasiėmė. Mergaitei išlindus iš už akmens drakonas iškart paklausė jos:

- Ar nematei princesės su gražia suknele ir šviesiais ilgais plaukais?

- Atleisk, didingasis drakone, bet nemačiau. Gal patikrink urve.

Drakonas žengė į urvą, o princesė išsisukusi iš drakono nagų keliavo toliau, kol pamatė kažką šviečiant miško viduryje. Tai buvo žiedas su gyvatės ženkle. Pamačiusi žiedą karalaitė jį užsimovė. Po akimirkos ji pasijuto galingesne. Prie žiedo buvo laiškas, kuriame parašyta „Žiedą gali rasti tik tas žmogus, kuris nori sunaikinti drakoną, kad jis daugiau nebekeltų grėsmės žmonėms ir pasauliui.“

„Tai tikriausiai vienas iš daiktų, apie kurį pasakojo žynė“ - pagalvojo princesė.

Po akimirkos pasigirdo balsai, bet tai buvo riksmi. Balsas panašus į tėvo. Kuo labiau ji artėjo prie riksmų, tuo dažniau atrodė, kad jis tėvo.

„Tai negali būti jis...“ - kartojo sau mintyse princesė. Ji priartėjo pakankamai, kad viską matytų, pamatė kad tai tikrai jos tėvas, drakono nelaisvėje. Didysis skriaudėjas taip sugalvojo prisivilioti princesę. Drąsi princesė apsvarsčiusi visas galimybes pagaliau nusprendė. Ji paėmė akmenį ir metė į drakoną. Kol drakonas dairėsi kas metė į jį akmenis, princesė greitai išvadavo savo tėvą ir pabėgo.

Bėgdama pastebėjo raudoną apsiaustą ir apsigaubė juo. Tai buvo dar vienas iš trijų žynės paminėtų daiktų. Staiga ir vėl pasigirdo balsas iš dangaus. Šįkart jis pasakė: „Tu radai dar vieną daugiau jėgų suteikiantį daiktą. Tuoj galėsi nugalėti patį drakoną, bet iki kruvino mėnulio turėsi surasti dar vieną daiktą, jis bus neįprastos spalvos. Tik būk labai atidi.“ Princesė nežinodama nei koks tai daiktas, nei kur jo ieškoti, nusprendė pailsėti. Susiradusi saugią vietelę kartu su tėvu užsnūdo. Atsikėlusį rytą princesė pamatė aplink ją susirinkusius gyvūnus. Bet tai nebuvo šiaip gyvūnai, tai buvo miško sergėtojai: ežys, vilkas, lapė ir meška. Jie buvo, yra ir bus galingiausiais miško sergėtojais. Jie moka kalbėti ir tapti nematomais. Princesei suteiktos galios leido matyti ir girdėti miško gyventojus. Ji papasakojo apie drakono grasinimus ir galimybes išgelbėti savo karalystę, ir jos gyventojus. Nuliūdusi pripažino, kad dar vis nerado paskutinio daikto, o kruvinasis mėnulis tuoj užtekės. Miško sergėtojai išklausė princesę ir nusprendė, kad paskutinis daiktas kurį turi surasti princesė yra pas patį drakoną. Tai saga, kuria susegtas drakono apsiaustas, kuri mirga įvairiomis spalvomis. Ji labai maža, bet princesei ji labai svarbi. Mergaitė paprašė miško sergėtojų pagloboti jos tėvą, padėjo jiems, o pati išvyko ieškoti drakono. Sugrįžo į tą vietą iš kur buvo pasprukusi kartu su tėvu. Ten tylu ir ramu. Drakonas tikriausiai neradęs savo grobio nuskrido į karalystę ten visko sudeginti. Grįžus į karalystę pamatė jį, klausiantį žmonių kur princesė. Princesė išlėto artėjo prie drakono, bet jis ją pastebėjo.

-Ką čia darai? Gal matei princesę?

-Aš tik nenorėjau sutrukdyti jums, drakone. Aš jos nemačiau, nes aš ir esu princesė.

Drakonas nustebo, buvo sužavėtas jos drąsa.

-Tai tu už manęs tekėsi?

-Taip, tik su viena sąlyga, jei tu patiesi man savo apsiaustą, nes ant purvinos žemės princesei nepridera stovėti.

Princesė nusimetę nuo galvos skylėtą kepuraitę. Drakonas buvo apakintas jos grožio. Nusiėmė apsiaustą ir patiesė ant žemės. Princesė pastebėjo gražiomis spalvomis mirgančią mažutę sagą, staiga prišokusi ją ištraukę iš pasiausto.

Dangus apsiniaukė, pasidarė tamsu. Visi karalystės gyventojai stebėjo, kas vyks toliau. Pakilo kruvinas mėnulis. Drakonas pavirto gražiu jaunuoliu ir princesei padėjo, kad jį išvadavo iš burtų pinklių. Jaunuolis pasipiršo drąsiai princesei. Supratusi princesė, kad drakonas netrokšta blogio, tik troško išsivaduoti iš burtų pinklių, sutiko už jo tekėti. Jie susituokė, gyveno ilgai ir laimingai.

Karina Suyenova, 3 klasė

Kostas Kinderis, 1 klasė

Magiškas krioklys

Toli, toli pasaulio pakrašty gyveno du vilkai. Vienas buvo rudas, o kito kailis buvo baltas kaip sniegas. Jų namai - tai didelė, tanki giria. Šioje girioje gyveno daugybė žvėrelių, paukščių ir visokiausių vabaliukų. Nors giria labai didelė, bet vilkų joje gyveno tik du. Rudasis vilkas buvo vardu Reksis, o sesės baltosios vilkės vardas buvo Roksė. Jie tapo neišskiriamais tą dieną, kai abu dar būdami visai maži pasiklydo ir pasimetė nuo savo tėvų. Nuo to laiko jie rūpinasi vienas kitu ir kiekvieną dieną atrado kažką įdomaus ir naujo.

Vieną gražią žiemos dieną jie susiruošė į stebuklingą nuotykią. Vilkams teko girdėti, kad girioje yra magiškas krioklys, prie kurio pildosi svajonės. Jų svajonė buvo surasti savo tėvus. Vilkiukai ieškodami krioklio klaidžiojo po girią, kol išalko ir pasiklydo. Netikėtai radę savo draugės laputės namus, pasibeldė į duris. O kai rudnosiukė išlindo, vilkai paklausė, ar ji yra ką nors girdėjusi apie tą krioklį. Laputė papasakojo, kad krioklys gali išpildyti vieną Reksio ir vieną Roksės norą. Brolis ir sesutė nusišypsojo ir tarė, kad jie turi tik vieną vienintelį norą – susigrąžinti mamą ir tėtį.

Laputė norėdama padėti, nubraižė ant medžio lapo kelią iki krioklio ir palinkėjo sėkmės. Jiems einant pakilo stiprus vėjas ir nupūtė laputės nubraižytą žemėlapi. Roksė susigraudino, kad neberas kelio prie krioklio, tik staiga Reksis sušuko:

- Žiūrėk! Juk tai magiškas krioklys!

Jis buvo visai šalia. Ir iš niekur nieko išlindo jų tėveliai. Bet ne iš krioklio, kaip jie tikėjosi, o iš raudonų uogų krūmo, kuriame slėpėsi.

Kai mama ir tėtis pamatė vilkiukus, iš karto pažino, kad tai jų vaikeliai, o mažuliukai pažino savo tėvus.

Ši diena vilkams buvo stebuklinga ir magiška. Visa šeima pagaliau buvo kartu. Džiaugėsi visas miškas. Paukščiukai čiulbėjo, žvėreliai triukšmavo, vabaliukai krebždėjo, bitutės zvimbė, žuvytės burbuliavo, medeliai siūbavo.

Patricija Norkutė, 3 klasė

Gabrielė Butvilaitė, 2 klasė

Skruzdėliuko Timo gimtadienis

Žaliuojančio pušyno pašonėje buvo įsikūręs Skruzdžių miestelis. Tame miestelyje gyveno geros širdies berniukas, kurio vardas buvo Timas. Jis daug laiko praleisdavo su draugais žaisdamas slėpynes. O slėpdavo jie visokiausius daiktus, kuriuos tik galėdavo pakelti - nuo mažiausio lapelio iki didžiausio šapelio. Nors skruzdėlės ir mažos, bet jos gali pakelti net dešimt kartų sunkesnę svorį už save, todėl nereikėtų nuvertinti jų jėgos ir gebėjimų.

Ankstų rytą Timas dar būtų saldžiai miegojęs, bet saulės spinduliai jau bučiavo skruzdėliuko skruostus, ir norom nenorom atėjo laikas keltis ir pusryčiauti. Jo šio ryto meniu buvo saulėgražų sėklos, anądien parneštos. Sočiai pasistiprinęs ir pajutęs, kad pilvelis išsipūtė kaip balionas, jis išbėgo į kiemą. Timas, kaip visada, tikėjosi susitikti su draugais ir smagiai praleisti laiką, nes šiandien jam buvo ypatingai svarbi ir ilgai laukta diena.

Berniukas vos pravėręs duris garsiai šūktelėjo, norėdamas draugams pranešti, kad jis jau čia. Keista, bet niekas jam neatsiliepė. Dar keisčiau atrodė, kai gerai visur apieškojęs, jis taip pat nieko nerado ir labai labai nusiminė.

- Nejaugi šiandien nebus žaidimų? – susimąstė Timas.

Niekada dar nėra taip buvę, todėl skruzdėliukas jautėsi it musę kandęs. Jis svarstė, galbūt, draugai ant jo supyko. Bet berniukas nerado nė vienos priežasties, dėl ko jie galėtų supykti. Visą dieną Timas nežinojo, kur dėtis ir ką veikti. Jis išnaršė visas apylinkes, bet draugų nebuvo nė kvapo. Lyg mostelėjus burtų lazdele, ėmė visi ir pradingo! Nevilties kupinas Timas grįžo į kambarį, susisupo į šiltą antklodę, susirietė lovytėje ir nepajuto kaip užsnūdo. Ir nežinia, kiek laiko būtų dar miegojęs, jei ne pasigirdęs barbenimas į duris. Skruzdėliukas greitai pašoko, sviedė antklodę, pasitrynė savo mažais kumšteliais dar mieguistas akyles ir nuskuodęs prie durų plačiai jas atidarė. Iš laimės Timo akyse sužibo džiaugsmo ašarėlė, kai pamatė savo draugę Milę.

- Labas, Mile! Aš visur jūsų ieškojau, bet niekur neradau. Kur gi jūs buvot prapuolę?! – sušuko Timas.

Mergaitė nenorėjo išduoti, ką jie veikė visą dieną. Tai buvo lyg slaptas planas, kurio negalėjo žinoti jų draugas.

- Drauge Timai, gal galėčiau tave pakviesti pasivaikščioti? – ištarė Milė.

Skruzdėliuko galvoje buvo daug minčių. Juk dieną niekas nenorėjo su juo susitikti, o dabar štai, lyg niekur nieko, kviečia pasivaikščioti. Keletą minučių padvejojęs, visgi, sutiko ir priėmė šį pasiūlymą.

Draugai pasuko parko link. Milė jau žinojo, kad tai bus nepaprastas pasivaikščiojimas parke. Kelias buvo kaip amerikietiški kalneliai, tai aukšty, tai žemyn. Prisibėgioję ir pavargę jie

prisėdo ant suoliuko pailsėti. Visokiausiomis spalvomis marguojančiame parke Timo laukė staigmena. Draugai tam ruošėsi visą dieną, todėl skruzdėliukas ir nerado savo draugų. Šiek tiek sutemus pasimatė spindinčių žvaigždžių grožis. Milei ir Timui bežiūrint į magišką dangaus grožį, staiga, kaip griaustinis iš giedro dangaus, pradėjo kristi spalvoti lapai ir nuskambėjo daina.

- Su gimimo, su gimimo, su gimimo diena! – draugai linksmai uždainavo skruzdėliukui.

- Jūs visi čia! Jūs prisiminėte, kad šiandien mano gimtadienis! Koks aš laimingas, turėdamas tokius puikius draugus! – su džiaugsmu tarė skruzdėliukas Timas.

- Taip, Timai. Gimimo diena, juk pati gražiausia šventė metuose. Kiekvienas jos labai laukiame. Mes visą dieną ruošėmės ir norėjome tave nudžiuginti. Tad pirmyn - keliukime visi valgyti vakarienės ir gimtadienio torto! Viskas paruošta!

Liūdnai prasidėjusi diena vakarop buvo pati geriausia ir laimingiausia. Juk Timo gimtadienio šventėje buvo patys šauniausi draugai!

Skaistė Petrauskytė, 3 klasė

Inesa Budziūtė, 3 klasė

Stebuklinga dovana

Vieną kartą didelio miško viduryje gyveno sena moteriškė, kuri turėjo normalią katę Pilkę. Pilkė todėl, kad jos kailio balti plaukai buvo susimaišę su juodais. Šiaip ji neišsiskyrė iš kitų katinų – mėgdavo sausą maistą Kitekat su daržovėmis, o pasisotinusi išsitiesdavo ant savo kilimėlio prie židinio ir pradėdavo murkuoti. Pailsėjusi, mielai žaisdavo su siūlų kamuoliuku, kuris linksmi šokinėdavo ant grindų, kai močiutė megzdavo vilnones kojines. Tačiau dėl vieno dalyko Pilkė buvo išskirtinė - ji nemedžiojo pelių, o su jomis draugavo.

Per Kalėdas, kai buvo murklės gimtadienis, visos pelytės susitarė Pilkei padaryti staigmeną. Jos sukonstravo skrendantį laivą ir įteikė katei šią dovana.

- Kokia keista dovana, - nustebo jubiliatė. - Ką man su ja daryti?

- Laivą kažkur paslėpk, o kai ateis pasaulio pabaiga, mes visi galėsime išskristi į Marsą, - paaiškino draugės.

Kaip tarė, taip padarė. Bet vieną naktį, kai švietė mėnulio pilnatis, katytė pastebėjo, kaip vilkolakis, atradęs paslėptą dovana, užvedė variklį ir išskrido.

Labai nuliūdo Pilkė, kad nesugebėjo išsaugoti tokios brangios dovanos. Ir kur dabar jos ieškoti? Murkė prarado apetitą, net siūlų kamuoliuku nesidomėjo, tik gulėjo ant palangės ir žiūrėjo į dangų, laukdama, gal pamatys savo laivą.

Išgirdusios apie nelaimę sujudo pelytės. Juk mes tame prietaise įtaisėme sekimo aparatą. Galime rasti vietą, kur dabar yra ta skraidyklė. Jos nubėgo pas savo kompiuteristą, kuris lengvai pagal sekimo programą nustatė laivo buvimo teritoriją.

- O štai šitas mygtukas gali grąžinti laivą į ankstesnę vietą, - paaiškino peliukas Visažinis.

- Nuostabu, kuo greičiau grąžinkime dovana! – apsidžiaugė peliukės landukės.

Kai tik kompiuteristas paspaudė žalią mygtuką, laivas akimirksniu atsirado prie Pilkės namų. Aišku šito įvykio nepraleido pastabios Pilkės akys. Ji pradėjo šokinėti iš laimės ir vos nenudribo nuo palangės. Kartu džiaugėsi ir pelytės, iškišusios pro mažą landą savo nosytes.

Jau galėtų būti pasakos pabaiga, bet pilnatis dar nesibaigė, o ir vilkolakis įsiuto dėl nepavykusio plano. Jam žūt būt reikėjo to skraidančio laivo. Ir kai tik patekėjo apskritas mėnulis, vėl sublizgėjo vilko diržas Pilkės sodyboje. Tačiau stebuklingas laivas jau buvo apsuptas pelių kariuomenės, kuri neleido niekam prisiartinti prie dovanos.

- Pakvieskite vadą! – įniršęs sušuko vilkolakis.

Viską stebėjusi Pilkė drąsiai žengė žingsnį į priekį ir paklausė :

- Kodėl tu nori pavogti mano dovana?

Piktasis vilkas, vos pamatęs savininę, pagarbiai nusilenkė ir tarė:

- Miela katyte, atsiprašau, kad norėjau be pasiklausimo pasiimti jūsų transporto priemonę, bet man labai reikia, kol šviečia mėnulio pilnatis, nusukti į mėnulį, nes piktoji ragana užbūrė mane ir sesę, paversdama mus gyvūnais vien dėl to, kad neparuošėme namų darbų. Bet vos tik aš įkelčiau koją į mėnulį, visi kerai pasinaikintų.

- Kaip liūdna, - sumurkė Pilkė. - Manau tokiam reikalui tikrai galime paskolinti skraidantį laivą. Tik nepamiršk gražinti tai, ką pasiskolinai. Man ši dovana be galo brangi.

Kai šis baisūnas sėdo į skraidyklę, tik medžiai sulingavo ir šešėlis pradingo už debesų.

Ilgai laukti nereikėjo. Už kelių minučių horizonte pasirodė laivas. Visos pelytės labai džiaugėsi, kad buvęs grobikas laikėsi savo žodžio ir net nepastebėjo, kaip Pilkė virto nuostabia mergaite. Iš skraidančio laivo žengęs žingsnį berniukas nustėro, pamatęs tarp pelių stovinčią savo sesę. Kiek buvo visiems džiaugsmo!

Atsipeikėję vaikai apsidairė ir ant kalniuko vietoje seno medinio namo pamatė savo mokyklą.

- Sese, eime į pailgintos dienos grupę, paruošime pamokas.

- Bėgame, kas pirmas! - džiaugsmingai sušuko mergaitė.

Nuo tos dienos Pilkė ir Lakis tapo pareigingais ir darbščiais trečiokais.

Vaiva Kontvainytė, 3 klasė

Paula Baužaitė, 3 klasė

Stebuklingas pieštukas

Kartą gyveno maža mergaitė Lėja, kuri abejojo stebuklais. Artėjo Kalėdos...Nors Lėja abejojo stebuklais, ji nusprendė parašyti laišką Kalėdų seneliui. Galvojo, jei paprašys dovanos ir gaus tai, ko nori, tuomet patikės, jog stebuklai yra. Jei ne – viskas tik išmonė.

Pabudus ryte, mergaitė nustebo neradusi parašyto laiško. Pamanė, jog laišką paėmė jos mažasis broliukas, nes jis viską paėmė, ką tik rasdavo. Vis tik laiško dingimas privertė su nekantrumu laukti artėjančių švenčių. O gal?

Atėjo Kūčių vakaras. Ryt ryte Lėja sulauks Kalėdų senelio dovanos. Laiške ji parašė, kad norėtų minkšto žaislinio šuniuko. Negalėdama sulaukti ryto, mergaitė nuėjo kuo anksčiau miegoti. Vos prabudusi, nubėgo prie eglutės ieškoti dovanų. Lėja nustebo radusi nedidelę pailgą dėžutę, kuri buvo skirta jai. Mergaitė suprato, kad negavo to, ko troško. Nors ir nusiminusi, ji išpakavo dovaną. Dėžutėje buvo gražus, nedidelis spalvingas pieštukas. Dar labiau nuliūdusi Lėja padėjo dovaną į šalį ir užsidarė savo kambaryje. Po kelių valandų, liūdesiui atslūgus, Lėja sumanė papiešti naujuoju pieštuku. Žinoma, ji nupiešė mylimą šuniuką, kurio labai norėjo. Mama mergaitę pakvietė vakarienės. Pavalgiusi Lėja grįžo į savo kambarį ir negalėjo patikėti savo akimis! Kambaryje lakstė ką tik nupieštas šuniukas! Gyvų gyviausias! O lapas liko tuščias...

Mergaitė suprato, jog šis pieštukas yra nepaprastas, o stebuklais reikia tikėti. Tai buvo pačios geriausios Lėjos Kalėdos!

Eva Mažintaitė, 3 klasė

Augustas Minialga, 2 klasė

Karaliaičio Dovydo išdaigos

Vieną kartą gražioje karalystėje gyveno karalius ir karalienė. Karaliaus vardas buvo Gediminas, o karalienės Julija. Jie turėjo du gražius vaikus. Karalaitės vardas buvo Iglė, o karaliaičio Dovydas. Karalius ir karalienė buvo labai draugiški karalystės žmonėms. O jų vaikai buvo labai išdykę ir visur krėsdavo išdaigas.

Štai vieną kartą Dovydas ir Iglė sugalvojo išmaudyti mokytoją sniegu. Virš lempos pakabino sniego gniūžtę ir pradėjus tirpti nukrito mokytojai ant galvos. Mokytoja nesupyko, bet su vaikais linksmai pasijuokė. Vieną kartą karalaitis Dovydas užlipo ant aukščiausio rūmų bokšto. Pro šalį skrido drakonas ir berniuką pačiupo. Dovydas labai išsigando ir pradėjo šaukti :

- Iglė, sese, padėk man! – šaukė verkdamas Dovydas.

Iglė taip išsigando, kad vos matė šaukiantį brolių. Ji taip skubėjo gelbėti karalaitį, kad net pamiršo pasakyti tėvams.

Drakonas nusinešė Dovydą į baisų ir tamsų urvą. Urve buvo pilnas voratinklių, kuriuose raizgėsi dideli vorai. Drakonas berniuką numetė į patį tamsiausią urvo kampą. Karalaitis buvo labai liūdnas ir išsigandęs.

Staiga jis išgirdo kažką krebždant. Iš tamsos išlindo trys maži drakoniukai. Karaliaičiui jie atrodė mieli, nes šypsojosi.

- Kas tu toks? Kaip tu čia atsiradai? – klausia drakoniukai.

- Mane atnešė jūsų tėtis. Aš labai bijau ir noriu namo, - atsakė berniukas.

Karalaitis jiems papasakojo apie mamą, tėtį, apie karalystę, apie sese Iglę ir jų juokingas išdaigas. Drakoniukams patiko karaliaičio pasakojimas. Jie sugalvojo padėti berniukui. Vienas drakoniukas sako :

- Kaip mes jam padėsime, jeigu neturime sparnų?

Ir jie visi susimąstė. O tuo tarpu, Iglė sėdo ant skrendančio žirgo ir nuskrido ieškoti brolio. Žirgas buvo gražus ir labai greitas! Iglė vos išsilaikė ant žirgo. Skrisdami jie pamatė olą. Žirgas ir Iglė lyg žaibas įskrido į olą ir nukrito abu žemėn. Krito ten, kur miegojo pats drakonas. Drakonas baisiai išsigando ir pradėjo šaukti :

- O ne! Kas mane prikėlė? Koks čia triukšmas? Koks čia padaras? Dar tokio nemačiau. Gelbėkimės vaikučiai, - sušuko drakonas – jis griebė vaikučius ir išskrido.

- Iglė! Aš esu čia! – sušuko Dovydas.

O tada atėjo Iglė ir jie visi išskrido. Vaikai labai apsidžiaugė, kad vėl yra kartu. Jie grįžo atgal į karalystę. Mama ir tėtis apsidžiaugė, kai pamatė savo vaikus. Tada vaikai ėmė pasakoti, kaip Dovydas užlipo ant karalystės aukščiausio bokšto, ir kaip jį pagavo drakonas. Kaip Iglė sėdo ant žirgo ir išskrido gebėti brolio. Karalius ir karalienė labai išsigando.

- Be abejo, buvo labai baisu, - pasakė Dovydas-bet dabar man viskas gerai. Karalienė Julija paprašė vaikų, kad daugiau tokių išdaigų nedarytų. Dovydas prižadėjo daugiau taip nesielgti ir nusišypsojo.

Jie visi ilgai ir laimingai gyveno.

Tadas Ignatavičius, 3 klasė

Jokūbas Dembinskas, 2 klasė

Žvaigždėlė – mergelė

Seniai seniai aukštai danguje gyveno maža žvaigždė Žėrūnė. Ji buvo nuostabaus grožio – ilgos auksinės kasos, didelės šviečiančios akys, rieta mažutė nosytė. Tačiau jos širdelė buvo liūdna. Ji kasdien prašydavo savo tėčio mėnulio ir mamos saulės, kad leistų jai paskraidyti toliau nuo savo gimtų namų, pasižvalgyti po pasaulį ir susirasti draugų. Bet gi sulaukdavo vis to pačio atsakymo:

- Ne, tu dar maža.

Vieną rytą, kai tėtis užmigo, o mama dar nebuvo nubudusi, mažoji žvaigždėlė tik švyst ir spygo iš savo dangaus skliauto. Kai ji pradėjo skrieti erdve, aukso garbanos vos spėjo suktis iš paskos. Žėrūnė net nustėro nuo to ypatingo pojūčio. Mažoji riestanosė pasijuto lengvutė kaip plunksna, laisva kaip vėjas, greita lyg raketa ir širdelę užliejo džiaugsmas.

- Kaip gera būti laisvai! – sušuko ji.

Bet ši dangaus gražuolė net nepajuto, kad krentant žemyn jos grožis blėso. Plaukai prarado žvilgesį, o akys spindesį. Vos tik ji kojomis palietė žemę, tapo paprasta mergaitė. Buvo taip tamsu ir šalta, kad Žėrūnė išsigando ir pradėjo verkti. Ji bandė pasišviesti kelią savo žibančiomis akimis, bet jai nepavyko. Stengėsi rasti kelionės kryptį žėrinčiais plaukais, tačiau jai kelią užtvėrė tamsūs šešėliai. Kur jai eiti? Juk namučiai danguje... Ašaros riedėjo didžiuliais krištoliniais lašais, liejosi upeliais. Staiga vanduo pradėjo spindėti. Mergytė pažvelgė į jį ir veidrodiniame atspindyje pamatė savo mamos Saulės atvaizdą, kuris laikė rankoje raktą.

- Paimk šį raktą, dukrele, - pasigirdo mamos balsas, - jis stebuklingas. Kurias duris juo atrakinsi, tai ir bus tavo namai.

Verkiančią mergaitę pamatė berniukas Vakaris, prieš eidamas į mokyklą, išvedęs palakstyti savo šunį.

- Eime, pabandysime atrakinti mano namų durų spyną, - pasiūlė berniukas. Aš jau seniai noriu turėti sesutę.

Tačiau raktas netiko nei toms, nei kitoms aplinkinių namų durų spynoms. Po pamokų Vakaris nelaimingai mergaitei pasiūlė pratęsti paiešką. Jie klajojo po miestą, kol, jau visiškai išvargę, išgirdo malonų balsą:

- Vaikai, gal norite atsigerti arbatos?

- Mes visai nusivarėme nuo kojų ir išbadėjome, - apsidžiaugė vaikai.

Vos tik Žėrūnės pilvelis sušilo nuo kvapios aviečių arbatos, ji užmigo čia pat, prie stalo... Rytą nubudo nuo vaikų klegesio. Būrelis bendraamžių rikiavosi eilėmis daryti rytinę mankštą.

- Paskubėk, naujoke, pasiklok lovą, nusiprausk ir ateik mankštintis! - sušuko mergytė su strazdanota nosele.

Žvaigždžių mergaitei nebuvo kada liūdėti. Ji greitai įsiliejo į vaikų būrį. Papusryčia vė visi užsidėjo kuprines ir išsiruošė į mokyklą.

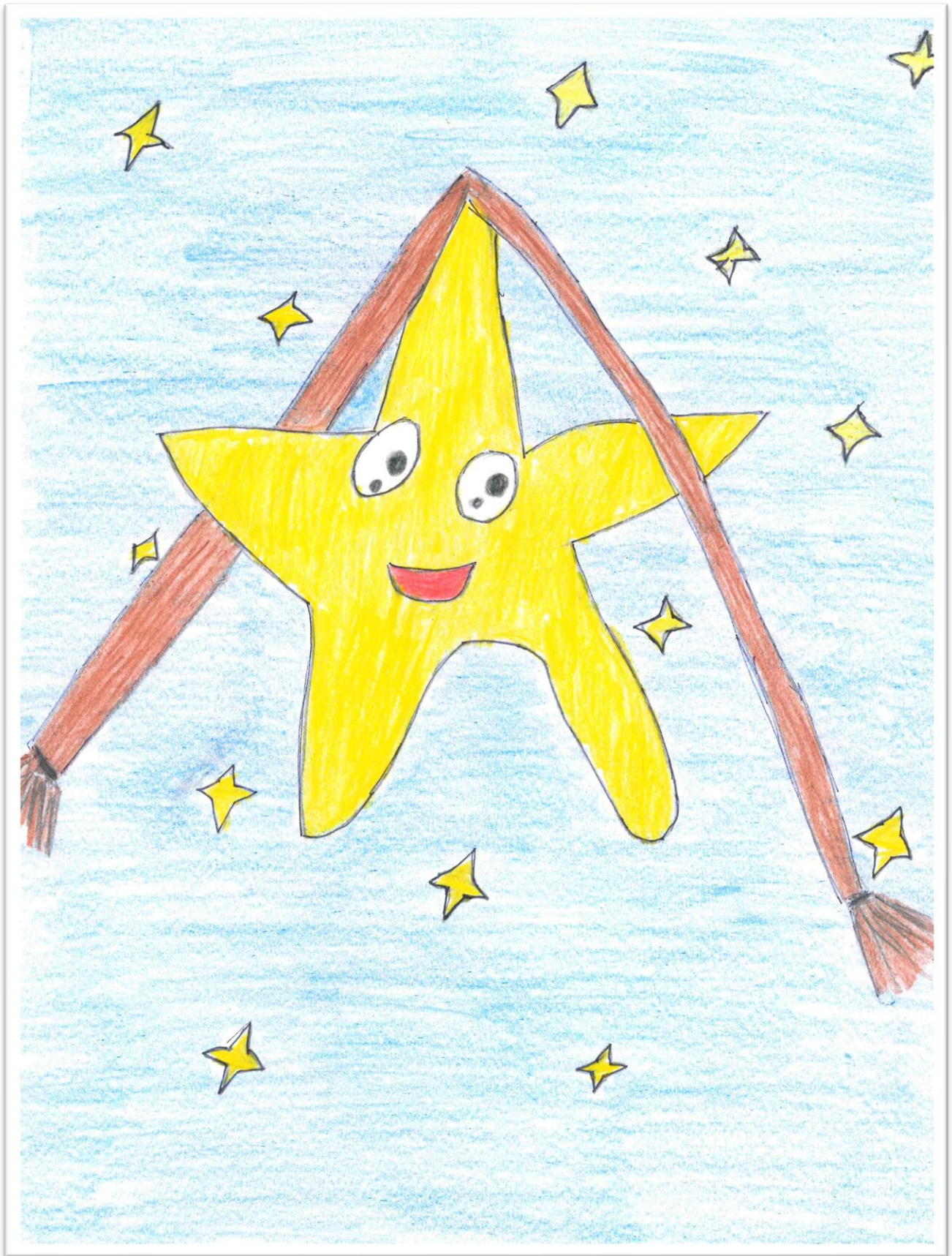
- Žėrūne, užrakink duris, - paprašė moteris, aksomo švelnumo balsu.

Ir kaip nustebo mergaitė, kai jos raktas tiko šių namų durims. Džiaugsmui nebuvo galo. Visi vaikai draugiškai besišnekučiuodami nugurmėjo į mokyklą. Po pamokų Vakaris palydėjo Žėrūnę namo. Jis norėjo pats, savo akimis įsitikinti, kad raktas tinka šiai spynai.

- Šėimos namai,- perskaitė iškabą ant durų berniukas. – Juk čia gyvena vaikai, kurie neturi tėvėlių. Taip, tikrai, raktas nuo šios spynos. Kaip gerai, kad tu gyvensi netoli manęs. Mes galėsime susitikti kasdien, nes tu man labai patinki. Tu mano pati geriausia draugė!

Vos tik Vakaris ištarė tuos žodžius, Žėrūnės akys suspindo dar ryškesne šviesa, negu spindėjo danguje, o kasa tapo aukso žėručiais žvilgantis šilkas, nuo kurios niekas negalėjo atitraukti akių. Tik širdis jau buvo ne liūdna, bet laiminga. Galbūt todėl, kad išsipildė jos svajonė – surado gerą draugą, o gal todėl, kad suprato, kad kaip yra puiku, jog pasaulyje yra gerų, nors ir svetimų žmonių, kurie gali tapti tavo šėima.

Miglė Neverdauskaitė, 3 klasė

Sandra Šebelskytė, 1 klasė

Aleksas ir didysis vienaragių grobikas

Seniai seniai, kai dar egzistavo vienaragiai, kurie buvo žmonių sielos draugai, mažoje saloje gyveno Aleksas ir jo bičiuliai. Berniukas buvo nepaprastas jaunuolis. Jis turėjo juodą, stiprų vienragį, vardu- Laimingasis Niekšelis. Aleksas su savo draugais Domu, Timu ir Harle išėjo pasivaikščioti po Tamsųjį mišką. Kol jie vaikščiojo su savo vienaragiais, Harle pastebėjo pačią Baimę. Tai buvo jis - vienaragių grobikas – Kraupas. Kur tik jis pasirodydavo, keldavo siaubą, nes užgrobavo vienragius, taip pasisavindamas dalį žmonių sielos. Žmogus nusilpdavo ir tapdavo pažeidžiamas Baimei. Harle pastebėjusi grobiką iškart pranešė draugams apie grėšiantį pavojų. Vaikai išgirdę ką pasakė Harle, šoko ant vienaragių ir jojo kiek galima greičiau. Bėgdami nuo pavojaus girdėjo tik savo ir vienaragių širdžių dūžius.

Pavykus pasprukti ir saugiai pasiekti namus visi susėdo apgalvoti plano kaip vieną kartą ir visiems laikams užbaigti Kraupo sėjamą baimę. Jie nebenorėjo, kad dar kas nors taip išsigastų pačios Baimės.

Kelias savaites jie kūrė planą kaip susiremti su Kraupu. Svarstė ar jiems vieniems pavyks pasiekti savo tikslą. Bijoję dėl savo vienaragių ir nežinoję ar sugebės laiku juos apsaugoti.

Aleksas kartu su Laiminguoju Niekšeliu išėjo pasivaikščioti jūros pakrante. Eidamas tolumoje pastebėjo žaidžiančią monstriukę Sarą. Monstriukė buvo aukšta kaip žirafa, tvirto sudėjimo kaip vyras. Rankos buvo ilgos, o pėdos didelės, garbanoti rudi plaukai ir neįprastai šviesi odos spalva. Ji buvo taip linksmi nusiteikusi, kad Aleksas negalėjo jos neužkalbinti. Jie ilgai ilgai kalbėjo apie viską. Taip netikėtai susidraugavo, kad net pasipasakojo apie savo bėdas vienas kitam.

Sarai labai pagailo Alekso. Ji taip liūdėjo, kad baimė dėl vienaragių taip kamavo jos draugą. Sara pasisiūlė padėti apsaugoti vienragius nuo didžiojo grobiko. Ji vienintelė žinojo paslaptį apie Kraupo baimę. Jis bijojo žmonių apkabinimų.

Visi vėl susiruošė pasivaikščioti po Tamsųjį mišką. Tik šį kartą visi jau buvo pasiruošę. Kraupas vėl užuodęs vienragius pasirodė. Puolė su didžiule vėjo jėga, kuri buvo juoda kaip naktis. Numetė visus ant žemės. Vienaragiai liko vieni be apsaugos. Jų akyse matėsi tik baimė. Kraupas prarado budrumą. Manė, kad jau atsikratė vaikų ir galės lengvai užgrobti stebuklingus gyvūnus. Aleksas sukaupe visas jėgas ištrūkti iš Kraupo juodojo vėjo. Draugai jį stūmė vis pirmyn. Išsilaisvinęs jis užsoko ant Kraupo nugaros ir apkabino jį. Baimės nešėjas pradėjo tarsi trupėti. Vienaragiai surėmė savo ragus taip paskleisdami stebuklingą galią, kad sunaikintų Kraupo likučius. Kova buvo sunki. Visi pavargę, bet laimingi, nes be sunkaus darbo nėra nieko lengvo.

Dabar saloje vėl laimingai visi gyveno ir tvyrojo ramybė. Stebuklingi vienaaragiai dar ilgus šimtmečius gyveno su žmonėmis.

Vakaris Rimkus, 4 klasė

Ignas Toleikis, 3 klasė

Medinio segtuko nuotyčiai

Kitąsyk senoje troboje, lininiame maišelyje, visų pamirštas ir nenaudojamas gyveno ir nuobodžiai dienas leido medinis skalbinių segtukas Dikis. Pabodo jam taip gyventi ir jis sumanė pasilinksminti išskrisdamas atostogų į spalvotų plastikinių segtukų šalį. Ankstyvą, saulėtą rytą Dikis nuėjo į oro uostą ir nusipirko bilietą. Bilietas rytojui.

- Kelionė jau rytoj!- sušuko Dikis.

Ilgai nesvarstęs Dikis pradėjo krauti daiktus. Atsidarė lagaminą, įsidėjo fotoaparata, maudymosi trumpikes, šortus, močiutės dovanotus kvepalus ir dar keletą smulkmenėlių.

Išaušus rytui išdūmė Dikis į oro uostą. Kontrolės poste kontrolierei parodė bilietą, kuri patikrinusi jį maloniai pakvietė į lėktuvą. Žengė žingsnį ir pamatė raudono šilko kėdes, maloniai besišypsančias stiuardeses ir labai žavius padavėjus. Dikis atsisėdo į savo vietą ir maloniai šypsodamasis pasikviečia padavėją.

- Padavėją! – šūkteli Dikis.

- Taip, ką norėtumėte užsisakyti? – maloniai paklausė padavėja.

- Norėčiau ryšulėlio medinių šiaudelių ir arbatos,— tarė Dikis. Praėjus keletui minučių pasirodė padavėjas. Nuo atneštų gardumynų Dikiui pradėjo burnoje kauptis seilės. Pagaliau jis pradeda užkandžiauti.

Leidžiamės!- išgirsta pro garsiakalbį.

Lėktuvas nusileidžia, išsitiesia laiptai ir Dikis išlipęs sako:

- O,o,o, kaip čia gražu !!!

Pasigrožėjęs nuostabiu vaizdeliu Dikis nupėdina į viešbutį, maloniai pasisveikina su administratore ir paprašo pačių nuostabiausių apartamentų mėnesiui. Besišypsanti, nuostabaus įdegio ir baltais it perlas dantimis, žavioji administratorė padavė raktą nuo šimto šešiasdešimt trečio kambario.

Įėjęs į apartamentus Dikis pamatė didžiulę it lėktuvas lovą, stalą nukrautą vaisiais, tortais ir įvairiausiai gėrimais. Prisikirtęs iki soties nusprendė po kelionės atsipūsti. Nutaręs tik atsipūsti jis taip saldžiai užmigo, kad miegojo iki pat ryto.

Išaušus rytui, Dikis skaniai ir sočiai papusryčiavęs nuėjo į turgų. Nuo ten pamatytų gėrybių net galva apsisuko.

Linksmi pasisveikinę su pardavėju Dikis paprašė vienos dėžės ananasų, penkių kilogramų mandarinų ir vitrinoje besipuikuojančių nuostabių perlų auskarų. Pasiėmęs pirkinius medinukas lėtai žingsniavo turgaus aikšte. Visiškai netikėtai prie fontano jis pamatė dar vaikystėje jam labai patikusią medinukę Eivą.

- Eiva! – priėjęs prie fontano žaviai šypsodamasis pasisveikina Dikis.

- Sveikas, Diki, ką tu veiki ?–paklausė žavioji Eiva .
- Nutariau pakeliauti, pailsėti nuo nuobodaus gyvenimo lininiame maišelyje, -atsakė jis .
- Aš taip pat atostogauju, - tarė Eiva.

Dikiui taip susisuko galva nuo gražuolės Eivos, kad jis nejautė žemės po kojomis, bet akimirka netekęs amo, atsipeikėjo ir pasiūlė medinukei popietę praleisti kartu. Dėžę ananasų ir mandarinus Dikis paliko prie fontano, o auskarus įsidėjo į džinsinio švarko kišenę.

- Sėdam į taksi ! - pasiūlė Dikis. Medinukei Eivai sutikus jie leidosi į kelionę siauromis gatvelėmis.

Besivažinėjant ir kalbantis jie net nepajuto, kad atėjo vakaras. Pasidžiaugę linksmai praleista diena vienas kitam padėkojo už nuostabias akimirkas ir atsisveikinę išsiskyrė.

Grįžęs į viešbutį Dikis vis dar negalėjo patikėti, kad susitiko jam labai patinkančią Eivą.

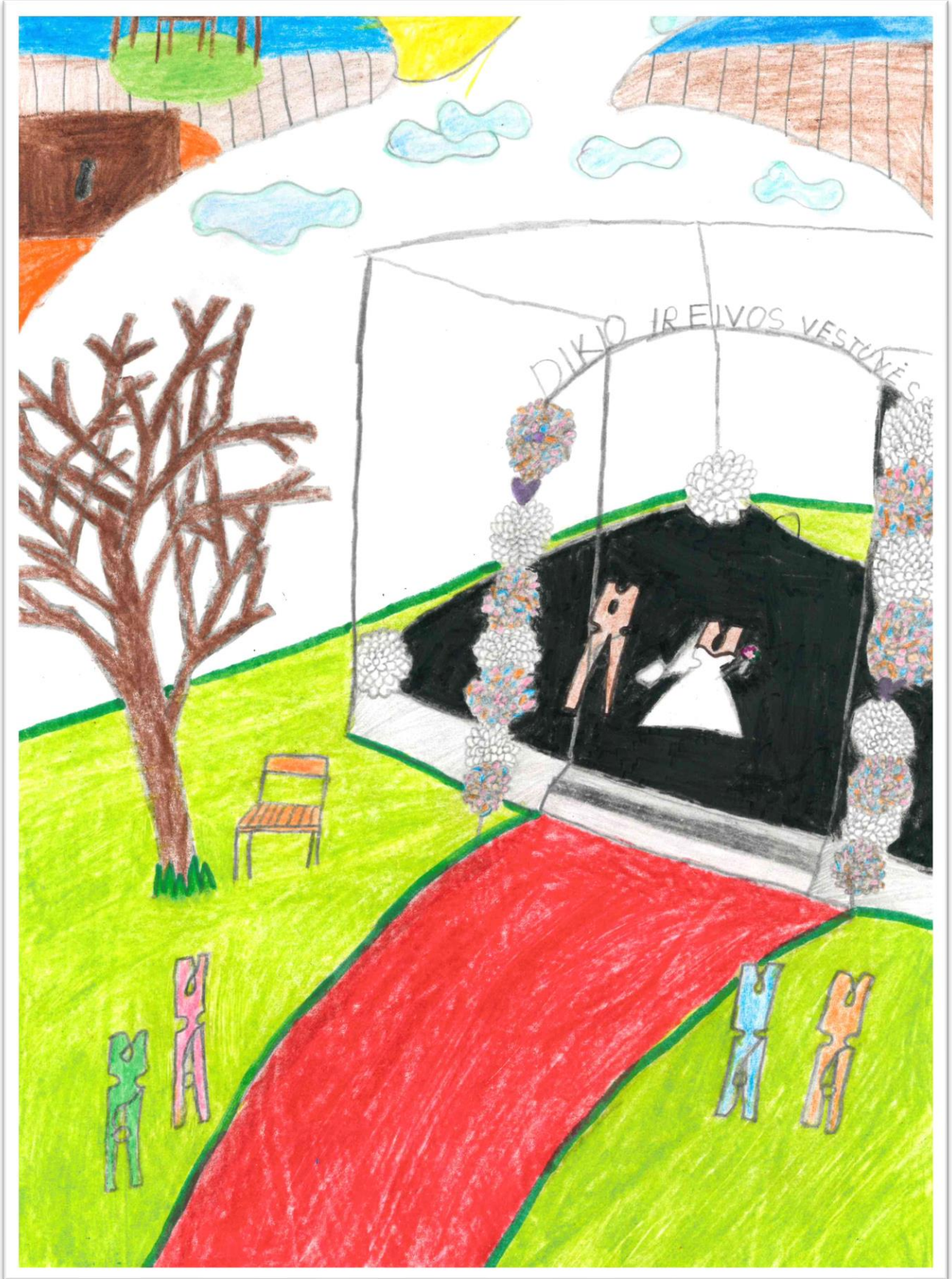
Vakarodamas prie puodelio citrinų arbatos jis negalėjo ilgai užmigti, vis mąstė, svajojo. Paryčiui prisnūdus susapnavo Eivą, kuri atėjo prie fontano rožine suknele ir ilgu šaliu. Prabudo besišypsantis ir nutarė pakviesti Eivą į pasimatymą.

Šviečiant skaisčiai saulutei Dikis lėkė prie fontano, tikėdamasis ten sutikti savo mylimąją. Ir stebuklas – Eiva čia!

Dikis priėjęs pasisveikino ir pasiūlė išgerti kokosų pieno. Nuėję į lauko kavinukę ilgai šnekučiavosi. Įsidrąsinęs Dikis pasiūlė Eivai draugauti padovanodamas perlų auskarus. Medinukei sutikus jie visą mėnesį praleido kartu ir vienas kitą labai pamilo.

Grįžę į senoje troboje esantį maišelį jie susituokė ir susilaukė dviejų medinukų: Lauritos ir Trepsio. Netrukus įvyko ir segtukėlių krikštynos. Jose dalyvavo visi lininio maišelio gyventojai. Medinukų šeima gyveno ilgai ir laimingai vis kartodami, kad tik patys kuriame savo laimę.

Aušrinė Navickaitė, 4 klasė

Rugilė Navickaitė, 4 klasė

Tigras nelaimingasis

Kartą gyveno tigras. Jo vardas buvo Tomas. Jis lankė mokyklą kaip ir kiti tigrai.

Klasėje jis buvo pirmūnas. Gaudavo geriausius įvertinimus, bet tigrui tai neteikė džiaugsmo. Jam atrodė, kad kiekviena diena yra tokia pat. Kartą jis išgirdo draugus kalbant apie vakarėlius, kurie vyksta penktadieniais mokykloje. Pagalvojo: „Gal ir man reikėtų ten nueiti?“, „Gal aš rasiu ten laimę ir galėsiu džiaugtis su kitais tigras?“.

Penktadienio vakarą Tomas pasipuošė gražiausiais savo drabužiais, pasikvėpino, susišukavo ir nubėgo į mokyklos vakarėlį. Įžengęs į salę tigrukas išvydo daug besilinksminančių, šokančių, žaidžiančių bendraklasių. Bet jam pradėjo suktis galva nuo ryškių šviesų ir skaudėti ausis nuo garsios muzikos. Jis net neįsivaizdavo, kaip ištvirti kelias minutes. Tomas pamanė, kad laimės čia neras, nes nesijaučia linksmai tokioje aplinkoje, todėl apsisuko ir išėjo namo. Eidamas svarstė, kur dar galėtų būti laimė. Gal pamokose: geografijos, matematikos, lietuvių kalbos, anglų kalbos, pasaulio pažinimo? Būtinai paieškosiu - nusprendė Tomas. Bet ir pamokose jis laimės nerado. Tada sugalvojo paieškoti mokyklos kiemelyje, žaidimų aikštelėje, bet ir ten laimės nerado.

Keliaudamas namo nelaimėlis žvalgėsi į kairę, į dešinę... Apžiūrinėjo medžius, debesis, ieškodamas laimės. Po minutėlės jis pagalvojo, gal laimė yra jo namuose. Grįžęs namo ieškojo žaislų dėžėje, bet ir tai nesuteikė jam laimės. Paskui tigrukas paprašė, kad mama jį leistų į lauką. Kai išėjo į lauką, jis pamatė, kad klasės draugai linksmai žaidžia, šypsosi ir šokinėja ant batuto. Priėjo prie draugų ir paklausė :

- Kas jus daro tokius laimingus? Kur jūs radote laimę? Gal galėtumėte ir mane pas ją nuvesti?

- Linksmumas ir laimė ateina patys, tai reikia pajauti savo širdele. Taip pat reikia laimę dalinti kitiems, - atsakė tigruko draugai.

Tada jis pagalvojo :

- Kaip tai galima pajauti? Gal man reikia pačiam būti laimingam, šypsotis, daryti gerus darbus? Gal tai ir bus laimė, kurios taip ilgai ieškojau.

Nuo tos dienos jis kiekvieną dieną buvo labai linksmas. Stebėdamas medžius, vabaliukus, kitus gyvūnus rasdavo kuo pasidžiaugti. Jam patiko skirtingos augalų formos, spalvos, kvapas... Tomas žaidė kieme, miške ir mokykloje su kitais tigrukais. Nuo to karto jis nebenorėjo būti liūdnas.

Jokūbas Poška, 4 klasė

Ugnius Budraitis, 3 klasė

Arbūzai ir melionas

Toli toli nedideliame Arbūzų miestelyje gyveno vienas nedidelis melionas. Jo vardas buvo Eimis. Jis buvo labai ryškios geltonos spalvos. Eimis nebuvo toks kaip kiti. Nes visi buvo arbūzai, o jis melionas.

Vieną dieną Eimis pažiūrėjo pro langą ir kieme pamatė keturis arbūzus, žaidžiančius kamuoliu. Norėčiau ir aš pažaisti, pamanė. Džiūgaudamas Eimis išėjo į lauką ir paklausė, ar gali žaisti kartu su jais. Arbūzai jam piktai sušuko :

- Ne, negali! Jokiu būdu! Eik, iš čia!
- Kodėl? - nedrąsiai paklausė nuliūdęs melionas.
- Nes tu esi ne toks kaip mes, - sumurmėjo nedraugiški arbūzai.
- Bet aš noriu su jumis pažaisti... – nusiminė mažasis melionas.
- Tu nesupranti, eik sau! - supyko arbūzai.

Nusiminęs Eimisėjo atgal link namų ir už kampo pamatė smėlio dėžėje žaidžiančius pomidorus. Mažylis pagalvojo, kad būtų smagu pažaisti ir ant smėlio, juk taip seniai ten nežaidžiau.

- Sveiki, - tarė priėjęs melionas pomidorams.
- Sveikas, drauguži, kaip tau sekasi? - pasiteiravo linksmieji pomidoriukai.
- Ar galiu kartu su jumis pažaisti smėlio dėžėje? -paklausė nedrąsiai Eimis.
- Žinoma, atėik ir prisijunk prie mūsų, - apsidžiaugę sušuko pomidorai.

Visi kartu labai smagiai žaidė, stumdė mašinėles, statė pilis iš smėlio. Arbūzai išgirdo Eimį ir jo draugus linksmi besijuokiančius smėlio dėžėje. Jie metė kamuolį į pievą ir greitai siauru takučiu nuriedėjo pažiūrėti, ką jie ten veikia.

- Sveiki, mes norėtume kartu pažaisti smėlio dėžėje, atrodo labai smagu, - tarė vienas drąsiausias arbūzas.

- O mes nenorime, kad jūs žaistumėte kartu, - atrėžė įsižeidęs mažylis melionėlis.
- Kodėl? – nustebo dryžuotieji arbūzai.
- Juk jūs manęs nepriėmėte žaisti kartu ir man buvo labai liūdna, - išdėstė savo nusivylimą

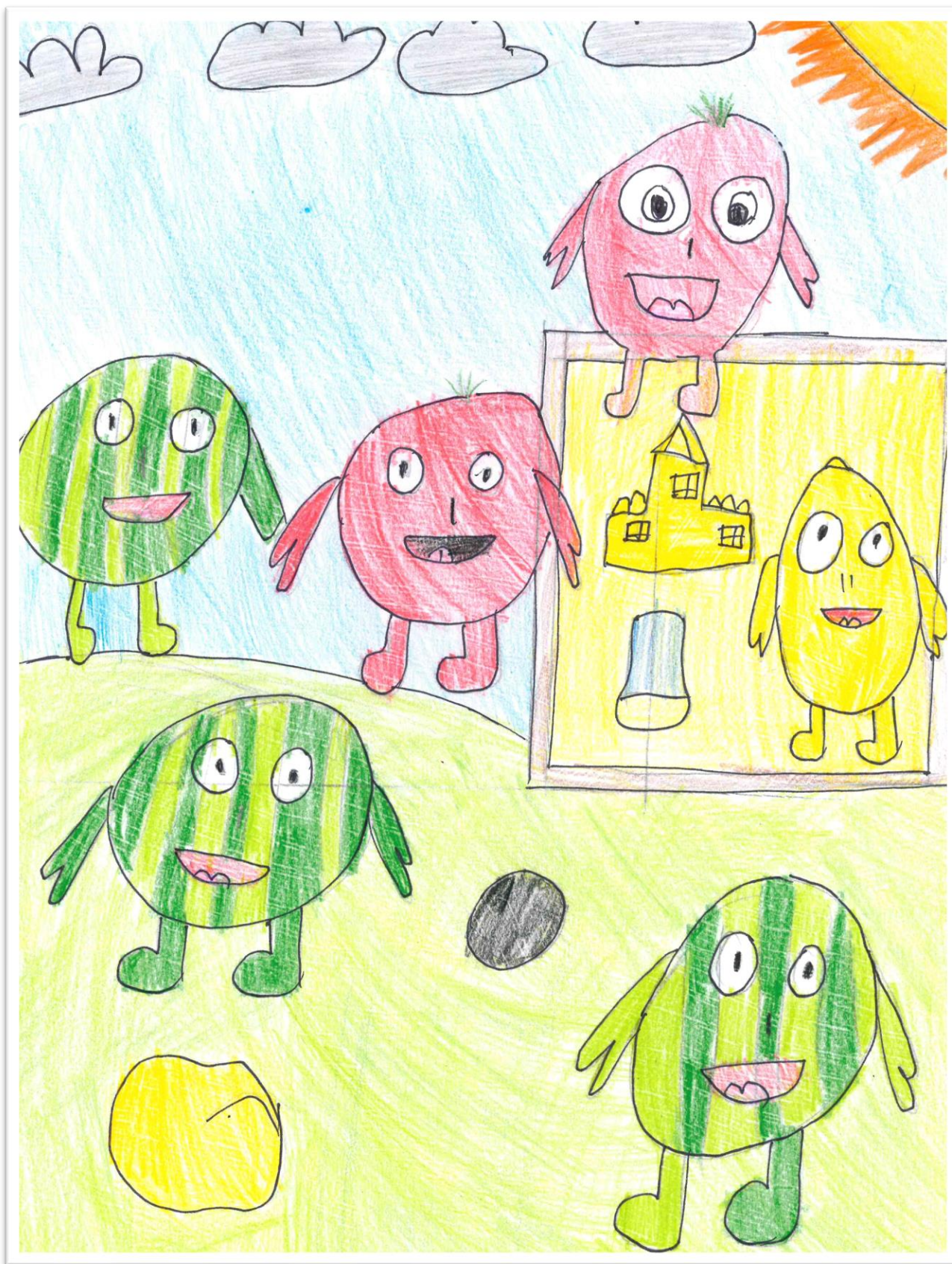
Eimis.

- Mes labai atsiprašome! Nepagalvojome, kad tu taip pasijausi! – galvas nuleidę atsiprašinėja nedorėliai arbūzai.

- Na gerai, atėikite, - draugiškai pakvietė geraširdis melionas.

Nuo tos dienos visi draugai žaisdavo kartu ir kamuoliu, ir pievoje, ir smėlio dėžėje... O Arbūzų miesteliui buvo suteiktas draugiškiausio miesto statusas.

Kamilė Hilbretaitė, 4 klasė

Morta Kauneckaitė, 1 klasė

Kur dingio banginio ūsas

Seniai seniai gyveno keturi bičiuliai: pabaisa Slenas, berniukas Domas, fėja Fainuoliukė ir varna Milda. Jie gyveno ramiai, kol neįvyko tragedija. Pats blogis kurmis pavogė Domo miesto simbolį Banginio ūsą!

Visa istorija buvo tokia. Draugai sėdėjo kavinėje ir per žinias pamatė, kad šis nedorėlis pavogė miesto simbolį. Jie sugalvojo padėti policijai surasti šį blogiuką.

- Bet ar tikrai reikia pareigūnams padėti sugauti šį kurmį? – pasiteiravo Fainuoliukė.

- Aišku! Miestas, kuriame aš gyvenu, tai mano miestas! Reikia padėti! – energingai pareiškė berniukas Domas.

- Tai nuo ko pradedame? – susidomėjo vienas iš bičiulių.

- Gal reikėtų apklausti buvusius kurmio gaujos narius? Taigi jie, tikėtina, išduos vada, apie jį viską tuoj pat išpyškins! – pametėjo mintį Slenas. Taip jie ir padarė. Patraukė tiesiai link kalėjimo, kur buvo įkalinti tie nedorėliai. Kai tik įėjo į įkalinimo įstaigą, juos pasitiko sargybinis.

- Kas būsite ir dėl ko atėjote? – žemu balsu sudundeno vyras.

- Mes... Mes esame detektyvų komanda! Ir... ir atėjome susitikti su vienu iš kalinių, - sukranksėjo varna.

- Atsiprašome, bet su nuteistaisiais gali susitikti tik jų šeimos nariai, - ramiai atsakė sargybinis.

- Aš ir esu Alo brolis, - teko Domui ir pameluoti, ir pabandyti atspėti kalinio vardą.

- Gerai, palydėsiu iki jo belangės.

Domas pamojo savo draugams ir nuėjo. Bičiuliai laukė valandėlę, kitą, kol Domas pasirodė.

- Na ir ką sužinojai? - smalsavo Fainuoliukė.

- Tik slapyvardį, – nuliūdęs atsakė Domas, - Jo slapyvardis yra Ponas Pilkasis.

Išėję iš kalėjimo, blogai nusiteikę, bičiuliai patraukė link ledų kioskelio. Gal nuo ledų nuotaika pagerės. Bet Slenas apsidairė ir staiga pamatė mašiną, su numeriais „PILKASIS”

- Ar čia ne kurmio automobilis!? – iš netikėtumo suriko pabaisa.

- Taip! Tai jis! Matau kažkoks kurmis sėdi keleivio sėdynėje! - Sleno žodžius patvirtino varna Milda.

- Skambinam policijai! - visi kartu nusprendė bičiuliai.

Bet, iškilo viena problemėlė - niekas iš bičiulių su savimi neturėjo telefonų! Žvitri varnos akis netoliese pastebėjo taksofoną. Jie surinko policijos numerį ir jiems papasakojo, kokioje gatvėje, koks automobilis ir kas jame tūno. Prasidėjo dramatiškos gaudynės. Gaila, jog viename posūkyje kurmis apgavo pareigūną ir policijos automobilis rėžėsi tiesiai į stulpą. Viso miesto laimei, tuo metu vyko maratonas. Bėgikai užblokavo Pilkiui važiavimą pirmyn, o policija - atgal.

Taip ir buvo sugautas nedorėlis kurmis . Miestas atgavo savo simbolį – Banginio ūsą.

Už bendradarbiavimą su policija ir pilietiškumą bičiuliai buvo padovanoti medaliais. Apie jų žygdarbį dar ilgai kalbėjo visi miesto gyventojai.

Dominykas Dabkus, 4 klasė

Ugnė Jokubauskytė, 3 klasė

Mergaitė Neila ir vienaragis

Seniai seniai tolimoje šalyje gyveno mergaitė vardu Neila. Jai buvo dešimt metų. Neila gyveno name su labai dideliu sodu. Mergaitė labai mėgo gyvūnus, o jos mėgstamiausi gyvūnai buvo vienaragiai. Neila kiekvieną dieną eidavo į sodą ir atsisėdusi prie medžio svajodavo apie vienaragius ir piešdavo debesis. Neila ne visus debesis piešdavo. Ji piešdavo tik tuos, iš kurių matydavo vienaragius. Neila atsisėdusi įsivaizduodavo, kaip joja ant vienaragio.

Vieną kartą, kai mergaitė sėdėjo prie medžio, pro šalį ėjo senelis. Jis priėjo arčiau ir paklausė mergaitės:

- Ką tu čia darai, mergaite?

- Aš piešiu debesis, iš kurių matau vienaragius, - atsakė mergaitė.

- O kodėl pieši tik tuos debesis, iš kurių matai vienaragius? – paklausė senelis.

- Aš piešiu, nes man labai labai patinka vienaragiai, - atsakė Neila.

Senelis pagyrė už gražius piešinius.

Kitą dieną Neila vėl atėjo prie medžio. Gulėdama žiūrėjo į dangų ir užmigo. Kai atsimerkė ir norėjo keltis, tada... Neila pamatė šalia sėdintį vienaragį! Neila iš nuostabos net sustingo, bet labai labai džiaugėsi. Mergaitė pradėjo glostyti švelnią ir šiltą vienaragio nosį, mintyse galvojo – mano noras pagaliau išsipildė. Mergaitė su savo vienaragiu smagiai leido laiką ir sode, ir miške... Kai Neila nuėjo kartu su vienaragiu miegoti, ji pastebėjo, kad vienaragis labai liūdnai žiūri pro langą. Mergaitė suprato, kad jis ilgisi namų. Kitą dieną mergaitė su vienaragiu nuėjo prie medžio. Neila užmigo. Kai atsikėlė, vienaragio nebebuvo. Tačiau Neilai liko prisiminimas.

Mergaitės svajonė išsipildė! Svajokime!

Emilė Valuckytė, 4 klasė

Ugnė Vitauskaitė, 2 klasė

Obuolys atnešantis turtus

Tolimoje šalyje gyveno mergaitė vardu Ema. Mergaitei mama visada pasakodavo legendą apie ąžuolą, kuris išpildo norus. Ema nelabai tikėjo legenda, bet žinojo, kad toks medis tikrai turėtų kažkur būti.

Kartą mama paklausė mergaitės, ko ji klaustų ąžuolo. Ji atsakė, kad nežino. Bet vieną dieną ji užsinorėjo kai ko labai ypatingo. Ema ėmė svajoti apie obuolį, kurį gali gauti tik karaliai ir karalienės. Tas obuolys buvo nepaprastas. Tik jo atsikąsdavai, iškart gaudavai prabangius namus ir daug pinigų. Tad mergaitė išsiruošė stebuklingojo ąžuolo ieškoti. Ji ėjo ir ėjo, kol priėjo mišką, kuriame tikrai turėtų jis būti. Ema nuėjo iki miško vidurio ir pamatė didelį, didelį medį.

- Ką čia veiki? - paklausė medis, atmerkdamas akis.

Jo akys buvo tamsiai juodos ir labai didelės. Akys įdėmiai ir rūščiai žiūrėjo į mergaitę.

- Aš ieškau ąžuolo, kuris išpildo visus norus. Ar šiame didžiuliam miške aš jį rasiu? - paklausė mergaitė.

- Taip, tu su juo šnekiesi. Taigi, sakyk, ko tu nori? - smalsiai paklausė didžiulis medis.

Ema pasakė, kad nori obuolio, kuris atneša turtus. Bet medis jai paaiškino:

-Tu turi jį užsidirbti. Negali tiesiog ateiti pas manęs ir tikėtis, kad jis iškart atsidurs tavo rankose. Turėsi atlikti tris darbus ir tik tada galėsi gauti tą obuolį. Padėk tai senutei, kuri visada vargsta su pirkinį maišeliu, nukelk katę nuo medžio ir atnešk man akmenėlį. Bet ne bet kokį akmenėlį, o iš giliausios upės šiam miestely ir gražiai nuplauto taip, kad spindėtų.

-Gerai, aš atliksiu šiuos darbus ir vėl sugrįšiu į girią, - atsakė mergaitė.

Ema kitą dieną padėjo senutei ir nukėlė katę nuo medžio. Bet vis dar negavo akmenuko. Mergaitė nuėjo prie upės ir šoko į šaltą vandenį. Išnirusi rankoje ji laikė nedidelį akmenuką. Namuose mergaitė vis blizgino ir blizgino, plovė ir plovė akmenuką, bet jis liko kaip buvęs, nespindėjo ir buvo purvinas. Ema jau norėjo pasiduoti, bet vėliau nusprendė parsinešti dar vieną akmenuką. Grįžo mergaitė su lygiai tokiu pačiu akmenuku, kurio neįmanoma nuplauti. Ji nuėjo į girią stebuklingam ąžuolui pasakyti, kad neįvykdė užduoties, nes ji buvo neįmanoma.

-Tai neįmanoma! – nusivylusi sušuko mergaitė - tas akmenukas niekaip nenusiplauna!

-Bet ar tau vis dar reikia obuolio? - paklausė mergaitės išmintingasis ąžuolas.

Mergaitė pastovėjo, pagalvojo ir padėkojo ąžuolui už pamoką. Ji grįžo namo be obuolio, tačiau suvokė, kad jai nebereikia obuolio. Ema suprato, kad gauti viską, ko tu nori, nėra taip lengva.

Miglė Jurkutė, 4 klasė

Lukas Bitvinskas, 4 klasė

Naujasis pasaulis

Kartą gyveno peliukas Fredis. Ogi, jis gyveno miestelyje, kur nebuvo ką veikti ir buvo labai nuobodu. Jam ten nepatiko gyventi. Fredis jau labai daug kartų buvo paprašęs savo tėvelių, kad visa šeima kraustytųsi į naują miestelį, kur būtų labai daug nuotykių. Deja, atsakymas visada būdavo toks pat: „Ne, mums neužtenka pinigų persikraustymui“...

Peliukui Fredžiui labiausiai patiko skaityti. Jis turėjo savo svajonę - atrasti tai, ko niekas dar nebuvo atradęs. Kartą, skaitydamas laikraštį, peliukas pamatė, kad jo miestelis rengia konkursą. Konkurso užduotis - atrasti tai, ko dar niekas nėra atradęs. Užduotį reikia padaryti per 50 dienų (taip, taip, teisingai išgirdote, tikrai per 50 dienų), nes tai sunki užduotis ir šio konkurso laimėtojas gaus prizą net 10000 eurų. Šią nuostabią naujieną perskaitęs peliukas labai apsidžiaugė! Tai buvo jo šansas išpildyti savo svajonę. Jis nusprendė šią žinią pranešti tėvams.

Tėvai bevalgydami net užspringo iš nuostabos. Šie taip įnirtingai pradėjo galvoti apie atradimus, kad peliuką Fredį ši porėlė, minčių pilnomis galvomis, išgirdo tik iš trečio sušukimo. Šie pagaliau atkreipė dėmesį į jaunuolį. Peliukas pasiūlė atrasti naują pasaulį, nes kaip tik neseniai skaitė knygą „Keliautojų nuotyčiai“ ir ten sužinojo, kad keliautojai, vykdami į Europą, matė neregėtą kraštą. Tėvai nepatikėjo jo pasakojimu, manydami, kad šis juokauja. Tačiau Fredis kalbėjo rimtai. Šis pasakė, kad išvyks jau rytoj surasti naują pasaulį. Aišku, tėvams ši mintis nepatiko. Tėtis ir mama labai susirūpino ir bandė atkalbėti sūnų. Tačiau peliukas nenorėjo keisti savo pasirinkimo, nes kaip ir minėjau, tai yra jų vienintelis šansas užsidirbti pinigų ir persikraustyti į kitą miestelį, kur yra daug nuotykių.

Šeima padėjo peliukui susidėti daiktus į kuprinę ir palydėjo savo sūnų Fredį iki jų mažojo „nuotykių laivo“. Jie atsisveikino ir išleido peliuką į kelionę. Fredas įlipo į laivelį ir išplaukė knygoje minima kryptimi. Plaukė ilgai, bet nieko vis nesimatė. Jau galvojo, kad jam nepasiseks... Bet staiga kilo audra. Vėjas nubloškė laivelį link kažkokio žemyno. Peliukas vis tyrinėjo žemėlapi ir suprato – šios žemės nėra pažymėtos niekur. Tai naujas žemynas - naujasis pasaulis! Jam pavyko! Bet kaip rasti kelią namo? Staiga kažkas netoliese pradėjo šokinėti. Peliukas labai išsigando. Pamanė, kad tas padaras gali būti labai nedraugiškas ir piktas, tad ėmė ieškoti slėptuvės. Rado ją, ir ten, susigūžęs tūnojo. Bet šokinėjantis gyvūnas pastebėjo peliuką ir prišoko prie jo. Fredis labai išsigando, bet, padarėlis mandagiai paklausė:

- Sveikas. Aš esu varlė vardu Kupyte, o kas tu?
- Labas. Aš esu Fredis. Ar tu esi draugiškas ar ne?- bailiai paklausė peliukas.
- Žinoma. Gal nori būti mano draugu?
- Na, jeigu tu esi draugiškas, mielai būsiu tavo draugas!- sušuko linksmai peliukas Fredis.
- Eime kartu parodysiu gražiausią vietą šiame pasaulyje.- pasakė varlytė Kupyte.

- Gerai, eime.- sutiko Fredis.

Staiga abu pajuto nemalonų jausmą, lyg juos bandytų kažkas pagrobtį. Šie atsisuko ir pamatė, kad į juos greičiau už vėją skrenda paukštis. Tai buvo didžiulis paukštis. Draugai pamanė, kad, tai jų paskutinė gyvenimo valanda... Bet paukštis nusileido ir jų nepuolė ir net nežadėjo pulti, nes pasirodo tas paukštis yra vegetaras. Jis prabilo:

- Sveiki. . Aš esu paukštis Skrydžius, gal norite su manim draugauti?

Šį kartą jau abu draugai kartu paklausė:

- Ar tu draugiškas?

- Taip, aš esu labai draugiškas.- atsakė paukštis Skrydžius.

- Na, tai tada būkime draugais. Ką reiškia tavo vardas?- paklausė du draugai.

- Mano vardas yra Skrydžius nuo žodžio skrydis.- atsakė paukštis Skrydžius.

- O kur jūs keliaujate?- smalsiai paklausė paukščius.

- Mes keliaujame į vieną tokią gražią vietovę.- atsakė varlytė.

- Gal eime visi kartu į tą vietą, bus smagiau. - pasakė peliukas ir visa trijulė patraukė tolyn.

Jie priėjo pasakiškai gražią vietą. Nuo kalno jiems atsivėrė toks gražus vaizdas, kad Fredis, Kupytė ir Skrydžius negalėjo atitraukti akių. Draugai nusprendė pasilikti ten miegoti. Šie pasistatė sau palapines iš šakų ir lapų. Prieš miegą draugai susikūrė laužą. Vakarodami vienas kitam pasakojo savo gyvenimo istorijas. Tai buvo geriausia jų naktis. Kai ryte draugai pabudo, peliukas labai susirūpino, kaip jam grįžti namo.

- Gal žinote kaip galima patekti į Europą, nes man jau laikas namo sugrįžti.- paklausė Fredis.

- Aš žinau, aš žinau! Reikia perskristi vandenyną ir toliau skristi į pietus.-pasakė paukštis.

- Puiku, bet kaip aš nukeliausiu ten? - paklausė peliukas.

- Lipk man ant kupros.- pasakė Skrydžius.

- O gal galiu ir aš su jumis skristi?- nedrąsiai paklausė varlytė.

- Tai aišku, gali. Tu juk esi mūsų draugė!- sušuko paukštis.

- Ar jau pasiruošę?- paklausė Skrydžius.

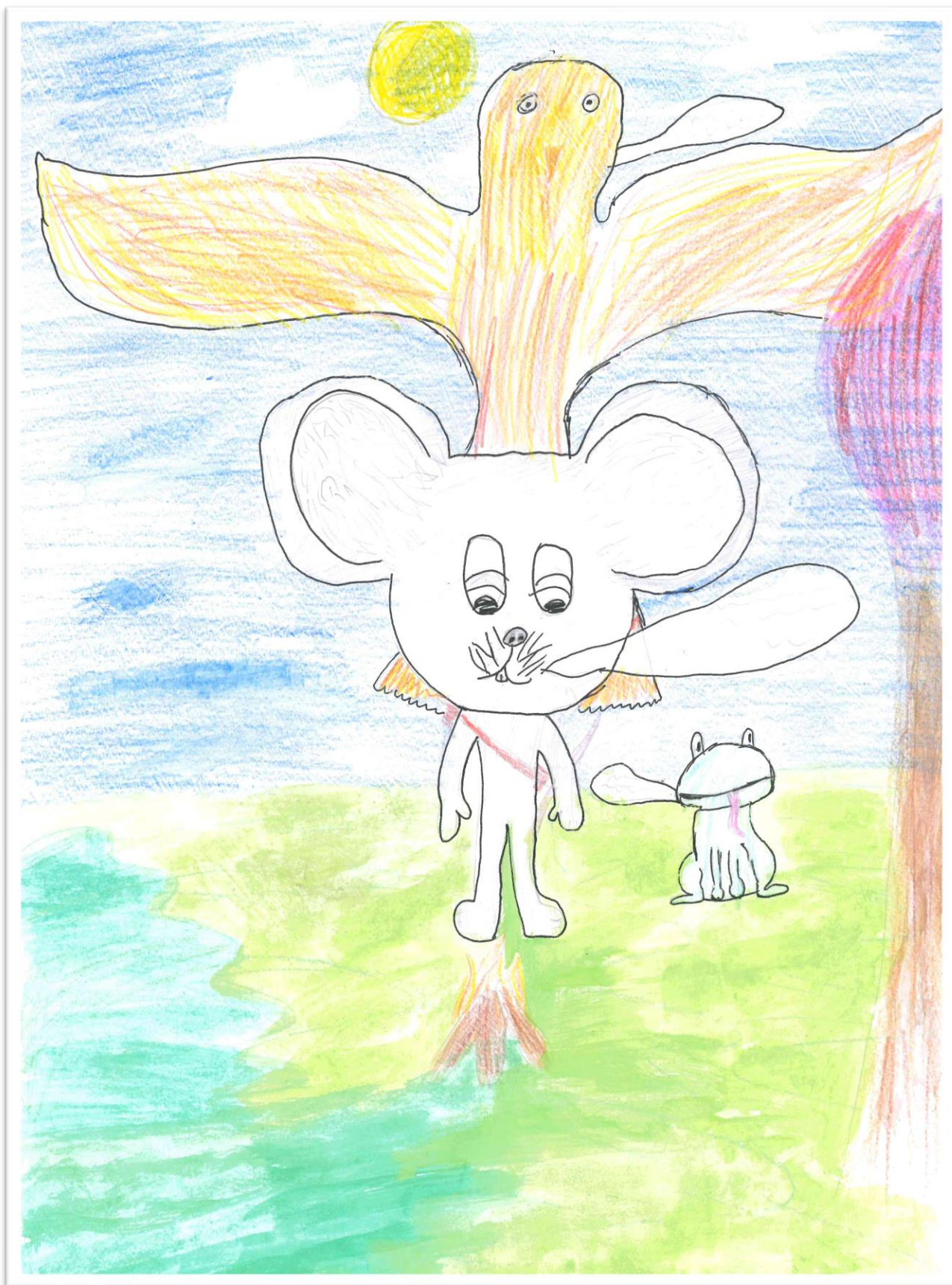
- Taip!- garsiai sušuko varlytė su peliuku.

- Kai suskaičiuosiu iki trijų, skrisim.

- Vienas, du ,trys. Skrendam!- garsiai sušuko paukštis Skrydis.

Draugai sėkmingai nuskrido į Europą ir nusileido prie pat peliuko namo. Peliuko tėvai labai apsidžiaugė ir pakvietė draugus pasisvečiuoti ir susipažinti. Fredis susimąstė ir pareiškė:

- Aš nenoriu dalyvauti konkurse ir nenoriu to prizo. Susiradau naujų draugų, pamačiau naują pasaulį, mano svajonė išsipildė!

Luknė Kauneckaitė, 4 klasė

Milžino svajonė

Seniai, labai seniai vienoje Žemėje gyveno daug milžinų. Kiekvienas iš jų buvo nepaprastas, turėjo skirtingų stebuklingų galių. Vienas galėjo valdyti visus pasaulio vandenį, kitas - ugnį, dar kitas - orą, galėjo sukelti audras, žaibus ar pakviesti šviesti saulę. Visi milžinai gerai sutarė ir draugiškai valdė pasaulį. Turėjo jie ir gerbiamą bei visų mylimą karalių, kuris buvo labai teisingas ir geras valdovas.

Kitoje žemės pusėje gyveno jaunas milžinas, kuris dar neturėjo jokios stebuklingos galios. Nuo ryto iki vakaro jis vaikštinėdavo po kalnus ir ieškodavo nuotykių. Nusibodo jam taip gyventi ir nusprendė keliauti į kitą žemės pusę, pas karalių paprašyti, kad ir jam suteiktų kokių nors stebuklingų galių, kad galėtų pasaulyje daryti gerus darbus.

Keliavo milžinas per kalnus, plaukė upėmis, klajojo po džiungles, dykumoje kentė smėlio audras. Po savo didžiųjų klajonių, pagaliau priėjo milžinų karaliaus pilį, kuri jau iš tolo švietė tarsi saulė.

Prie vartų jį sutiko milžinas, kuris saugojo pilį. Jis turėjo galią užuosti nelaimės. Daug kartų jis užuodė tykančius priešus ir apgynė karaliaus tvirtovę. Sargybinis mielai įleido jaunąjį milžiną pro vartus, nes užuodė, kad jaunuolis yra geraširdis ir nieko pikta negalvoja.

Įėjo jaunikaitis į pilies valdas. Čia sutiko mielą milžinę, kuri augino nuostabias gėles ir įvairiaspalvius krūmus. Kiekvieną rytą ji uždainuodavo ir sukviisdavo į sodą daugybę paukščių ir drugelių, kurie džiugindavo rūmų gyventojus. Pačiame sodo viduryje stovėjo didžiuliai karaliaus rūmai. Jų durys buvo puoštos aukso gėlėmis. Už jų stovėjo dar vienos durys. Jaunasis milžinas pravėrė jas ir pamatė sosto sėdintį karalių, apsuptą tarnų. Valdovas buvo svetingas ir draugiškas. Apsidžiaugė pamatęs svečių ir jo garbei iškėlė puotą.

Jaunikaitis pasisakė karaliui savo norą ir tikėjosi, kad valdovas apdovanos jį kokia nors stebuklinga galia, nes norėjo būti kaip kiti milžinai. Karalius pasakė, kad prieš įgyjant stebuklingų galių, jis turi atlikti tris išbandymus.

Pirmiausia liepė pereiti ištiesta plona virve per upę. Vandenyje knibždėte knibždėjo krokodilų ir piranijų. Milžinas net drebėjo iš baimės, bet sukaupė visą drąsą ir pradėjo eiti. Staiga pakilo stiprus vėjas, pradėjo lyti ir žaibuoti. Jaunuolis vos vos laikėsi ant lyno, bet čia pasirodė jaunoji milžinė ir pradėjo dainuoti. Viskas nurimo, atskrido daugybė paukščių. Jaunasis milžinas įsikibo jiems į sparnus ir laimingai pasiekė kitą upės krantą. Pirmasis darbas pavyko!

Pagyrė jį karalius, kad nepabūgo pirmojo išbandymo.

- Dabar turi keliauti į mišką, - tarė valdovas, - ir surasti ypatingą paukštį, kuris neša sėkmę.

Išėjo jaunikaitis. Visus metus ieškojo stebuklingojo paukščio. Daug pavojų patyrė. Jį užpuolė būrys grifų ir norėjo sukapti. Jaunasis milžinas žinojo, kad paukščiai bijo ugnies, uždegė fakelą ir išbaidė piktuosius paukščius. Teko jam susigrumti ir su alkanų vilkų gauja. Kai jau buvo

beparandantis viltį surasti sėkmės paukštį, išgirdo nuostabią giesmę. Ant medžio šakos kažkas tupėjo. Sparnai spindėjo visomis spalvomis, per visą mišką sklido šviesa ir šiluma. Milžinas iš karto suprato, kad tai Jis -Sėkmės paukštis.

Trečiasis išbandymas – surasti stebuklingą šaltinį ir parnešti karaliui jo vandens. Ieškodamas vandens šaltinio, milžinas susidraugavo su miško gyventojais, jiems pagelbėdavo, kai šie pakliūdavo į spąstus ar iškilus kitiems pavojams. Apkeliavo dar kartą visą mišką, bet šaltinio nerado. Tada prisiminė, kad turi sėkmės paukštį. Pakėlė narvelį ir pamatė, kad paukštis verkia, plunksnos prarado savo spalvas, o sparnai nusvirę. Sėkmės paukštis netenka savo stebuklingų galių... Jaunuolis nenorėjo dėl savo svajonės atimti iš paukščio gyvenimo. Atvėrė narvelio duris ir paleido jį į laisvę. Paukštis vėl atgavo savo spalvas, nušvito ir nuskrido.

Iškeliavo milžinas pas karalių pasakyti, kad jam nepavyko. Staiga virš galvos praskrido sėkmės paukštis, o jaunikaitis išgirdo kažką čiurlenant ir pamatė mažą vandens srovelę, kuri prieš saulę švytėjo visomis vaivorykštės spalvomis. Pasėmė šaltinio vandens ir parkeliavo pas karalių, bet be sėkmės paukščio. Papasakojo kas jam nutiko miške ir kodėl neparnešė paukščio.

Karalius labai džiaugėsi jo drąsa ir gera širdimi. Apdovanojo jaunąjį milžiną drąsos galia. Dabar jau jis nebebijojo nieko.

Gyveno milžinas drąsiai padėdamas visiems, kas tik pakliūdavo į nelaimę. Jis suprato, kad visada reikia siekti savo svajonės, bet nepamiršti ir tų, kam reikia tavo pagalbos.

Aldas Vaškevičius, 4 klasė

Luknė Kauneckaitė, 4 klasė

Pasiklydusi lapiukė

Vieną gražų saulėtą pavasario rytą gūžčiame miške, gilioje tamsioje oloje gimė keturi maži lapės vaikai: trys lapiukai ir viena laputaitė.

Lapiukė labai skyrėsi nuo savo brolių. Broliukai mėgdavo žaisti, dūkti iki pavargimo, o ji sėdėdavo oloje ir laukdavo mamos.

Vieną rytą lapiukė labai sunervino jos broliai. Ji išėjo iš olos į mišką, kad nusiramintų ir jame pasiklydo. Mažylė labai ilgai bandė surasti kelią namo, bet kad ir kaip stengėsi atsiminti, jai nepavyko. Lapiukė labai išsigando ir nuėjo paklausti šalia esančių žvėrių, ar jie žino, kur yra jos namai. Lapytė nejautė nei baimės, nei grėsmės, tiesiog labai norėjo grįžti pas mamą. Staiga ji pamatė vilką ir nubėgusi prie jo, paklausė:

- Pone vilke, gal žinote, kur mano namai? Aš išėjau į mišką ir pasiklydau.

Pilkis buvo gerietis, todėl neturėdamas jokių blogų kėslių, atsakė:

- Ne, nežinau, bet galiu tau padėti juos surasti. Einam paprašysim kitų žvėrių pagalbos.

Jie priėjo prie meškos ir paprašė:

- Ponia meška, ar galite padėti surasti lapiukės namus?

Meška sutiko ir visi kartu išėjo ieškoti paklydėlės namų ir mamos. Meška ir vilkas toliau klausinėjo mažylę:

- Kaip atrodo tavo namai?

- Mano namuose yra tamsu ir šalta. Mano namai yra giliai po žeme.

- Tai tau turėtų būti liūdna ir nyku, - garsiai pamastė meška.

- O ne! Man linksma, aš turiu tris padūkusius brolius. Jie visada mane pralinksmina,- taip pasakiusi ji pravirko.

Vilkas su meška puolė guosti ir raminti lapiukę.

- Mes surasime tavo namus, nes viso miško žvėrys ir paukščiai tau padės,- tarė ryžtingai nusiteikusi rudakailė.

- Aūūū!- sukaukė pilkis.

- Ei, paukšteliai! Ei žvėreliai! Jaunajai lapytei reikia jūsų pagalbos!- sududeno meška.

Tuoj sulėkė visi miško sparnuočiai ir girios žvėreliai. Meška su vilku susirinkusiems papasakojo ilgauodegės istoriją. Visi tuoj pasklido po mišką. Ilgai laukti nereikėjo. Parskrido ryškiaspalvis genys ir sukalo:

- Mažyle, aš radau tavo mamytę. Ji jau skuodžia pas tave.

- Valio!- iš laimės suklykė lapiukė.

Atsisukusi ji išvydo savo mamą, puolė jai į glėbį ir žadėjo daugiau niekada viena nekelti kojos iš olos.

Susirinko miško žvėreliai, paukšteliai. Visi džiaugėsi pagelbėję jauniklei. Lapienė dėkojo kiekvienam, o ypač vilkui ir meškai, kurie nepaliko lapiukės bėdoje. Juk visiems kartu išeitį rasti lengviau.

Luknė Kauneckaitė, 4 klasė

Ieva Jociūtė, 2 klasė

Nykštukė

Seniai seniai gyveno nykštukė vardu Beri. Ji buvo mažytė, raudonomis akutėmis, rausva nosyte, mažomis ausytėmis. Nykštukė visuomet nešiojo raudoną kepurytę.

Vieną dieną Beri savo gražiuose ir tvarkinguose namuose vieną paliko mylimiausią katytę vardu Pupa . O Pupa buvo labai smalsi ir padykusi katytė .

Katytė lipdama nuo lentynos numetė visas Beri knygas. Užlipusi ant palangės Pupa pradėjo žaisti su gėlės žiedu. Ir bum! Beri mylimiausia vaza nukrito žemyn ir sudužo į tūkstantį mažiausių šukelių. Išgirdusi triukšmą nykštukė nieko nelaukusi atskubėjo į savo kambarį. Pravėrusi duris ji pamatė nukritusias knygas, sudužusią vazą ir sėdinčią Pupą ant palangės.

Pamačiusi netvarką nykštukė išsigando, susigraudino ir pravirko .

- Kiek daug tvarkyti! O mano mėgstamiausios vazos jau nebesuklijuosi.

- Aš tau padėsiu, - išgirdo Beri.

- Tu kalbi? – nustebo nykštukė žiūrėdama į Pupą.

- Kalbu tik su tavimi, nes esi mano draugė. Aš labai atsiprašau už netvarką. Ar galiu padėti susitvarkyti? Bent taip pasijusiu geriau.

- Nieko tokio, Pupa. Aš tikiu, kad tai nutiko netyčia. Sutvarkykim viską kol nepamatė mama ir tėtis.

Beri ir Pupa puolė tvarkyti išmėtytas knygas. Sugalvojo, kad gali suklijuoti sudužusią vazą su kljais, tačiau, kad ir kaip stengėsi joms nepavykdavo.

- Žinai, Beri, aš skaičiau apie stebuklingus kljus kurie suklijuoja viską, - tarė katytė.

- O iš kur mes juos gausime, paklausė nykštukė?

- Mes juos pasigaminsime iš šikšnosparnių seilių, gyvatės ašarų, eglės ir pušų saku.

Beri ir Pupa išsirusė ieškoti šikšnosparnių seilių, gyvatės ašarų, eglės ir pušų saku. Joms puikiai sekėsi, nes jos buvo draugiškos ir mandagios todėl visi mielai sutikdavo joms padėti. Grįžusios namo jos pasigamino stebuklingus kljus ir suklijavo vazą. Ir joms pavyko! Vaza atrodė tokia pat, kaip prieš tai.

Baigusios darbus abi nusijuokė ir apsikabino. Beri ir Pupa suprato, kad draugystė ir bendras darbas gali padėti ištaisyti bet kokią situaciją.

Auksė Mačianskaitė, 4 klasė

Austėja Višniauskaitė, 4 klasė

Lukrecijos Kalėdos

Artėjo Kalėdos ir Leofencelo miestas šventiškai pasipuošė. Vienoje Leonfencelo gatvėje, viename name gyveno mergaitė vardu Lukrecija. Ji labai laukė Kalėdų, tačiau kartu labai ir nerimavo. Mat Lukrecija gyveno kartu su pamote, kuri atimdavo visas mergaitės gautas dovanas. Pamatė buvo pikta, o jos tikrosios dukros pašaipūnės ir tinginės.

Išaušo Kūčių rytas. Lukrecija džiugiai pašoko iš savo lovos ir nusileido laiptais žemyn. Nubėgo į virtuvę, pažvelgė pro langą, o ten kalnai sniego. Kaip būtų smagu pažaisti lauke! Bėgdama pro svetainę mergaitė pamatė, kad jos pamotė puošia namus. Ji džiugiai paklausė:

- Ką darote?

- Ne tavo reikalas, eik namus tvarkyti!- atšovė piktoji pamotė.

Lukrecija labiau norėjo padūkti lauke, bet norai dar ne viskas. Kaip pamotė liepė, taip ir turi būti! Ji pradėjo tvarkyti kambarius, o jos įsėsėringės tinginiavo ir šaipėsi. Atėjus vakarui, Lukrecijos niekas nepakvietė prie Kūčių stalo valgyti vakarienės. Mergaitė sėdėjo savo kambaryje, braukė riedančias ašaras ir nujautė, kad Kalėdų rytas bus taip pat liūdnas...

Kalėdos, Kalėdos, Kalėdos! Išaušo šaltas ir saulėtas Kalėdų rytas! Viso pasaulio vaikai tą rytą pabunda su džiaugsmu ir viltimi. Viso pasaulio vaikai skuba prie savo eglių ieškoti kalėdinių dovanėlių. Lukrecija taip pat pramerkė akis su viltimi, o gal? Spengiančioje tyloje ji išgirdo keistą garsą, įsiklausė, lyg mažo kačiuko miauksėjimas. Mergaitė pažvelgė pro langą. Tai tikrai buvo mažas kačiukas, pilkai baltas, panašus į mažą debesėlį. Ir toks mielas! Mergaitė pagalvojo, kad gal mamytė iš dangaus jai atsiuntė tokią mielą dovaną... Bet tai nebuvo vienintelė jos dovana. Svetainėje mergaitė sutiko savo pamotę.

- Labas rytas, mieloji!-pasisveikino pirma pamotė.

- Labas rytas,- nedrąsiai ir nustebusi ištarė Lukrecija.

Mergaitė žvilgtelėjo į papuoštos eglutę ir ten pamatė krūvą dovanų.

- Tikriausiai jos mums trims, - su viltimi pasakė mergaitė įsėsėringėms.

- Žinoma, ateik pažiūrėsim!- pakvietė jos.

Lukrecija pirmiausia parsinešė į šiltus namus mažą debesėlį kačiuką, po to kartu su mergaitėmis išpakavo dovanas.

Ir kas gali pasakyti, kad Kalėdos ne stebuklų metas?!Reikia niekada neprarasti vilties, kad ir kaip sunku ar liūdna būtų.

Urtė Stankutė, 4 klasė

Smiltē Pakusaitē, 4 klasē

Snaigiuko svajonė

Šis pasakojimas yra apie labai keistos ir, rodos, neįgyvendinamos svajonės išsipildymą.

Tolimoje Šiaurėje, sniegynų apsuptyje, nedideliame lediniame namelyje gyveno mažytis, baltas sniego žmogutis, vardu Sniegiukas. Nepaisant savo mažo ūgio, Sniegiukas kasmet atlikdavo vieną labai didelį ir svarbų darbą. Nukritus paskutiniams medžių lapams ir trumpėjant dienoms, pasikinkęs arktinį vėją, sėdėdamas ant purių snaigių debesų jis nešdavo šaltį ir sniegą pasaulio vaikams. Šis darbas jam labai patiko, bet mažasis sniego žmogutis labai liūdėdavo, kai kasmet ateinantis pavasaris išgindavo jį atgal į Šiaurę. Sugrįžęs į šaltus, ledo sukaustytus savo namučius, jis diena iš dienos svajodavo pamatyti kas vyksta žemėje pavasarį. Ši svajonė buvo neįgyvendinama daugelį metų, bet vieną dieną viskas ėmė keistis.

Dėl Snaigiukui nesuprantamų priežasčių klimatas ėmė šilti, ledynai – tirpti, o arktinis vėjas snaiges be šeimininko leidimo ėmė skraidinti bet kur ir bet kada. Pradžioje šis žemėje atsiradęs chaosas Snaigiukui visiškai nepatiko, bet kiek pagalvojęs jis suprato, jog tai yra puiki proga pamatyti savo išsvajotą pavasarį! Nieko nelaukdamas, pačiame Gegužės mėnesio viduryje, jis dar kartą pasikinkė keistai besielgiantį arkties vėją ir išskubėjo ieškoti pavasario. Šlapių snaigių apsuptyje sniego žmogutis nusileido į neregėto grožio sodą. Tai ką jis patyrė – buvo tiesiog nepakartojama!.. Snaigiuko šalta nosytę švelniai pakuteno švelnus žydinčių obelių kvapas. Jo mažos ledinės akutės raibo nuo spalvingų pavasarinių gėlių grožio. Kojytės tiesiog linko nuo padukus kutenančios žolytės minkštumo. Snaigiukui buvo taip smagu ir gera, kad jam net kilo mintis čia pasilikti, bet kai pamatė sniege klimpstančią kamanę ir nuo šalčio drebančius vabalėlius suprato, jog jam čia ne vieta. Jis paskubomis prisiminimui nusiskynė spalvingą gėlės žiedelį ir kupinas pačių nuostabiausių jausmų, su palaiminga šypsena veide sugrįžo atgal į Šiaurę, paskui save pavasariu kvepiančioje žemėje palikdamas tik greitai tirpstančio sniego balutes.

Ta palaiminga šypsena dar ilgai puošė Snaigiuko veidą, o ledinę jo širdelę nuostabūs prisiminimai šildė ilgais ir tamsiais žiemos vakarais. Juk jam, ledo žmogučiui, pagaliau pavyko įgyvendinti savo svajonę – pamatyti pavasarį!..

Aurėja Paulikaitė, 4 klasė

Auksė Vitauskaitė, 2 klasė

Kalėdinė pasaka apie Elniuką (nekonkursinė pasaka)

Toli toli Šiaurėje gyveno elnių šeimyna. Tėtis Elnias, mama Elnė ir sūnelis Elniukas. Jie gyveno gražiai, nesipykdami. Trumpomis vasaros dienomis rupšnojo samanas ir krūmokšnius, gėrė upelių vandenį. Žiemą buvo sunkiau susirasti maisto. Elniukas dažnai guldavo alkanas, gurgiančiu pilvuku. Vieną tokią šaltą naktį Elniukas nusprendė: taip tėtis nebegali. Sulaukęs ryto jis tyliai, kad nepažadintų mamos ir tėčio, iškeliavo į tą pusę, kurioje matė kylančią saulę. Eiti buvo sunku, kojytės klimpo į sniego pusnis, baugino kiekvienas garsas. Elniukui buvo šalta ir baisu, jis kelis kartus sustojo atsigrėždamas į namus, bet elniukas nepasidavė. Jis sukaupė visas jėgas ir keliavo. Žinojo – ten, kur šviečia saulė, ras maisto atsargų sau ir savo šeimai. Nors elniukas labai bijojo, tačiau vis prisimindavo pasaką, kurią prieš miegą jam sekė mama. Pasaka buvo apie drąsų, stiprų Šiaurės elnią, kuris nebijodamas gilių pusnių, žvarbaus vėjo, stingdančio šalčio, tykančių pavojų kelyje, iškeliavo ieškoti maisto savo kaimenei. Keliaudamas jis susirado daug draugų, patyrė daug įvairių nuotykių.

Elniukas vis ėjo pirmyn per dideles pusnis ir žvarbų vėją, brido, snaigės lipdė akis. Miško gilumoje šnarėjo medžiai, kažkur toli girdėjosi staugiantys vilkai. Elniukas drąsiai brido, nors širdis virpėjo iš baimės. Siautė didelė pūga. Elniukas nebematė savo pėdučių ir nebežinojo, ar sugriš radęs maisto pas mamą ir tėtį.

- Nepasiduosiu! – šūktelėjo Elniukas. Ir dar sparčiau pradėjo bristi. Staiga sustojo. Prie jo kojų gulėjo nuvirtęs medis. Pakėlęs galvą Elniukas pamatė, kad už medžio yra labai platus takas. Takas buvo neapsnigęs, švarus ir pilnas įvairiausių pėdsakų.

Elniukas iš nuostabos stabtelėjo.

- Gal aš sapnuoju? – paklausė savęs mintyse, bet suprato, kad tai ne sapnas. Paėjęs keletą žingsnių jau savo kojytėmis lietė žemę.

- Oho, mama manim nepatikėtų! Kiek daug čia įvairiausių pėdsakų. Kažin kas čia gyvena?

Elniukas dairėsi į visas puses, bet nieko nematė. Staiga po kojomis ėmė drebėti ir šnarėti žemė. Elniukui iš baimės net kojos sulinko, kai jis pamatė iš žemių išnirusį keistą juodą padarą. Tai buvo kormis vardu Alfredas.

- Kas tu ir iš kur? – judindamas nosį paklausė Alfredas.

Elniukas papasakojo savo istoriją. Kurmiui suspaudė širdį ir jis mielai pakvietė Elniuką vykti kartu į svečius pas draugą Kalėdą, kuris kaip tik šįvakar rengė didelę šventę savo draugams. Elniukas ir kormis Alfredas nusiprausė kailiukus ir iškeliavo pas Kalėdą. Šventėje buvo susirinkę visi miško žvėrys. Aikštės viduryje stovėjo didžiulė eglė papuošta gražiausiais žaisliukais, o po ja – krūvos dovanų. Stalai lūžo nuo įvairiausių vaišių. Po šventės Elniukas nusprendė paprašyti Kalėdos pagalbos.

- Man reikia Jūsų pagalbos. Aš noriu padėti savo šeimai. Baigiasi mūsų maisto atsargos, bet negaliu jų rasti. Man labai baisu, nes žinau, kad mano šeima neturi ką valgyti. Nebežinau, kur mano namai. Aš pasiklydau.

Ir tada įvyko stebuklas. Kalėda Elniukui parodė didelius miškus, juose pilna maisto, kurio užtektų visai jo šeimai ir kitiems elniams. Elniukas buvo toks laimingas, kad greičiau norėjo grįžti pas savo šeimą.

O tuo tarpu Elniuko tėvai pabudę nerado savo mažylio. Jie leidosi į kelionę ieškoti, kur nukeliavo Elniukas. Pagal paliktas pėdutes sniege tėvai brido kol sutiko varną Kranklę. Ji dėjosi labai daug žinančia ir išmanančia, bet Elniuko nemačiusi. Varna pasiūlė eiti taku gilyn į mišką, kur ras laukymę ir pamatys taką su daug daug pėdsakų.

Elniuko tėvai taip ir padarė. Ėjo pirmyn į miško gilumą, dairėsi aplink. Pradėjo temti, pakilo vėjas. Tėvai radę užuovėją prie nugriuvusio medžio nusprendė pailsėti.

Rytą pabudę jie išvydo kurmį. Nespėjo elniai nieko paklausti, Alfredas papasakojo, kad jų Elniukas prieš tris dienas čia ilsėjosi, kad jis susirūpinęs dėl savo šeimos. Viską išpasakojęs Alfredas parodė kelią pas Kalėdą. Elniai apsidžiaugė, padėkojo kurmiui ir patraukė pas Kalėdą. Kiek paėję jie išvydo savo Elniuką. Visi labai džiaugėsi. Tada Elniukas tarė:

- Tėti! Mama! Kaip gerai, kad jūs čia! Pažiūrėkit, kiek čia maisto! Mes galėsime nesirūpinti maisto atsargomis visus metus! Bet kaip mums viską parsigabenti namo?

Elnių šeimyna vėl kreipėsi pagalbos į Kalėdą:

- Gal galite mums padėti? Mums reikia tavo stebuklingų rogių.

Kalėda pagalvojo ir tarė:

- Mielai jums padėsiu ir savo roges paskolinsiu.

Tėtis ir mama įsikinkė į roges. Jos buvo sunkios, nes prikrautos daug maisto. O tuo tarpu Elniukas džiaugėsi, kad įvyko stebuklas ir jis galės grįžti į namus su mama ir tėčiu. Laukė ilga kelionė ir Elniukas jaudinosi, kad tėveliams bus sunku traukti tokias pilnas maisto roges. Jis turėjo sugalvoti, kaip jiems padėti.

Staiga elniukui šovė geniali mintis. Jis kreipėsi į kurmį Alfredą, kad šis paskolintų virvių rogėms tempti. Tada Elniukas kreipėsi pagalbos į savo naujus draugus. Visi mielai sutiko. Griebė po virvę ir netrukus rogės, pilnos gėrybių, atsidūrė Elniuko namuose. Visa šeima labai džiaugėsi. Atsidėkodamas Elniukas pažadėjo Kalėdai stengtis būti geru, ir surengti Kalėdinę šventę miško draugams. Elniukas, jo tėveliai, visi miško žvėrys šoko, dainavo, vaišinosi. Šventės pabaigoje Elniukas visiems įteikė po mažą dovanėlę ir palinkėjo linksmų švenčių.

Ketvirtokai ir jų tėveliai

Lēja Butkutē, 3 klasē

Dėkojame mokytojams už mokinių paskatinimą dalyvauti konkurse
„Augu su pasaka“:

Palmirai Matulevičienei, Rasai Astašauskienei, Loretai Gudaitienei, Jūratei Dumskienei, Laimai Borkertaitei, Vidai Petrauskienei, Zitai Kačiušienei, Silvai Vitauskienei, Raigedai Buzienei, Editai Kliknienei, Aidai Kubilienei, Ritai Aginskienei, Liubai Vaigauskienei, Ritai Diržienei, Viktorijai Globienei, Ilonai Zybartei, Jolitai Marcinkienei.